

УЧЕНИШТВО

јануар, фебруар, март 2014.

Садржај:

1. Ученици и Свето писмо	5
2. Прича као метод поучавања	13
3. Ученици и молитва	21
4. Поучавање деце	29
5. Поучавање болесних	37
6. Поучавање »обичних«	45
7. Исус и друштвено одбачени	53
8. Са богатима и познатима	61
9. Поучавање моћних	69
10. Поучавање народа	77
11. Поучавање духовних вођа	85
12. Жетва и жетеоци	93
13. Цена учеништва	101

УЧЕНИШТВО

Аутор: Ден Солис

Број: 1/2014.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

www.subotnaskola.org

Превод: Драгана Тодоран

Лектура: Томислав Стефановић

Издаје:

ТИП Препород, Београд

За издавача:

Драган Пејовски,

11000 Београд, Радослава Грујића 4

Табеле заласка Сунца припрема: мр Радомир Грујић

Штампа: Euro Dream, Нова Пазова, 2014.

Тираж: 4000

© [2013] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део Библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод Библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

УВОД УЧИТЕЉ УЧЕНИЦИМА

Бог је у почетку створио савршен, безгрешан свет. Људска бића уживала су у предности да прослављају и следе свог Творца. Живот је требало тако да изгледа током читаве вечности.

Међутим, сотона је завео прве овоземаљске родитеље, одузимајући на тај начин људима првобитну сврху, намеру и значај њиховог постојања. Побуна се проширила и захватила читаву планету.

Христова жртва пружила нам је једину наду. Откупљење са Голготе нуди нам слободу и једини излаз из бесмисла и безнађа. Грешним људима понуђена је слобода, опроштење и прилика да обнове своје првобитно стање.

Бог позива вернике широм света да постану весници ове непроцењиве благодати, представници који ће о том божанском искупљењу говорити онима који су у сотониној власти, упућујући им позив да следе, хвале и славе свог Творца. Пример који нам је Христос оставио у поучавању ученика мора да буде пример који ће верници следити у извршавању Великог налога (Матеј 28,19.20). Стога је тема поуке овог тромесечја учеништво. Иако овај израз има вишеструко значење, бавићемо се оним видом учеништва у коме постајемо Исусови следбеници, и као такви, постајемо бољи у раду на упознавању других људи са Христом, бољи у стварању нових ученика.

Исус нам даје пример на који сваки хришћанин треба да се угледа, нарочито у мисионском раду. Зар је кључ за успешан еванђеоски рад боље тражити у популарној психологији, техникама масовног маркетинга, разрађеним промотивним програмима него у прихватању једноставног Христовог примера?

Како је Исус окупао своје следбенике? Шта можемо да научимо из Христовог примера што ће нас оспособити да друге још успешније поведемо Њему? Како можемо да испунимо Велики налог? На који начин се Исус приближио различитим групама људи: богатима и сиромашнима, вернима и невернима, онима који су имали власт и који нису? Како је Исус омекшавао тврда срца, одбачене надахњивао надом, нежно будио деџа осетљива срца, и прелазео преко етничких и друштвених препрека да би људе учинио својим ученицима? Како је пробијао бедеме богатства и силе, отварао чауре духовне охолости верских вођа, или обнављао наду међу онима који су се борили са болешћу?

Ово нису само питања за разговор која подстичу размену мишљења, већ кључне теме за хришћане који имају жарку жељу да следе Исусов пример у упућивању залуталих оваца вољеном Пастиру.

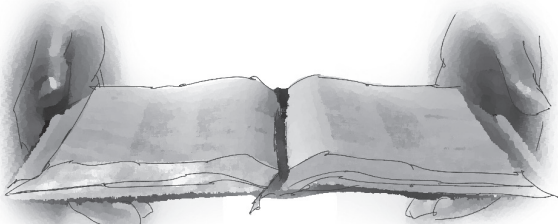
Апостол Павле је такође упућивао изазов верницима да га следе као што је он следео Христа. Незамисливо је да верници у двадесет првом веку прихвате неки нижи стандард од оног који је Павле поставио у првом веку.

Следити Исуса у великој мери превазилази ограничено становиште да је служба учеништва исто што и метод за исправљање погрешног понашања и навика, без обзира колико су те промене важне. Свеобухватно разумевање учења је непотпуно, све док не обухвати снажну жељу да следимо Исуса и, као натприродни резултат, снажну жељу да друге, такође, поведемо Христу.

Или, као што је снажним речима описала Елен Вајт: »У срцу онога ко је тек дошао Христу, рађа се жеља да другима обзнани каквог је драгоценог пријатеља нашао у Исусу; спасавајућа и посвећујућа истина не може остати затворена у његовом срцу. Ако смо обучени у Христову праведност и испуњени радошћу Његовог Духа, који пребива у нама, нећемо моћи да будемо мирни. Ако смо искусили и доживели да је Бог добар, имаћемо шта да кажемо... У нама ће постојати силна чежња да следимо стазу коју је Исус утабао.« (Елен Вајт, Пут Христу, стр. 78,79. оригинала)

Ден Солис рођен је у Тексасу, у САД. Има диплому Теолошкој факултету и Универзитету Ендрус. Ради у цркви као њасјор, секретар области и професор на факултету. Са суйруом Синди, учииељницом у основној школи, има троје одрасле деце која служе Госјоду.

УЧЕНИЦИ И СВЕТО ПИСМО

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 4,1-12; Матеј 12,3-8; Матеј 5,17-39; Лука 24,13-32; Дела 1,16-20.

Текст за памћење: »Прегледајте Писма, јер ви мислите да имате у њима живот вјечни и она свједоче за Мене.« (Јован 5,39)

Енглески Тери Херберт, помоћу детектора за метал купљеног на пијаци половне робе, пронашао је на њиви једног фармера позлаћено англосаксонско оружје и ручно израђени предмет. Процењена вредност пронађених предмета премашила је пет милиона америчких долара.

Неки људи траже благо у пољу, можда међу камењем и отпацима, али ми морамо бити пажљиви да не дозволимо да нам ишта стане на пут и тако пропустимо право благо – Исуса Христа. У потрази за вечним богатствима, фарисеји и садужеји »ископали су« древне свете списе. Иронично је било то што је њихова мапа са благом, Свето писмо, до те мере била погрешно тумачена да су потпуно промашили узвишени циљ – Исуса.

Исус је јасно и двосмислено укључио Свето писмо у свој метод стварања ученика. Основна »потрага за благом« била је утемељена у пророчким списима, који су указивали на Њега. Зато, промашити Исуса значи промашити циљ. Све ово указује на чињеницу да сви наши напори у вези са окупљањем нових ученика морају бити повезани за Исусом и оним што је Он учио за нас.

Будући да је Исус Пример свим верницима, Његово посвећење Светом писму представља нешто више од само пролазног тражења обавештења.

Читајте текст из Јеванђеља по Луки 4,1-12. и 16-21. Како ови текстови говоре о Христовом ставу према Библији?

Извештај о кушању које је доживео у пустињи показује да је Исус, наводећи Свето писмо, одбацио сва сотонина искушења и позиве. Свици му нису били доступни ни током четрдесетодневног боравка у пустињи. То јасно указује на чињеницу да је Христос велики део Светог писма знао напамет. У пустињи је наводио библијске текстове из Мојсијевих књига, а на другим местима указивао на остале делове Писма (Матеј 21,42; 22,44). Према томе, јасно је да је Исус имао широко библијско знање.

Запазите, међутим, да Христос сматра да је Писмо више од самог оруђа којим може да се превазиђе искушење и постигне лична светост. Он зна да Писмо указује на Њега. За време посете синагоги забележене у Лукином јеванђељу 4,16-30. Исус наводи текстове из Књиге пророка Исаије, а затим изјављује да тај текст указује на Њега као Помазаника који ће ослободити потлачене и прогласити слободу. Исус је разумео да се у Њему испуњава пророчанство о Месији. Тако, Он не само да је разумео да Библија указује на Њега, већ је од самог почетка своје службе користио Библију да другима укаже на Себе.

Иако је важно познавати Библију, то није све и није довољно. Неки од најпознатијих познавалаца Библије нису чак ни били верни хришћани. Потребно је да се упитамо, како можемо да будемо сигурни да нам проучавање и читање Библије помаже да боље упознамо Исуса и оно што је Он учинио за нас? Односно, како проучавање Библије може да промени наш живот?

Прочитајте следеће библијске текстове: Матеј 5,17-20; 12,3-8; 15,3-11; Јован 10,34-37; 17,14-19; Лука 24,44. Шта они говоре о Исусовом ставу према Библији?

Кад год је Исус улазио у расправе са верским вођама, није се ослањао на нестварну филозофску мисао, нити на лични ауторитет, већ на учења из Светог писма. Када је разлучивао добро од лошег, Исус је темељио своје закључке на Светом писму. Када су противници доводили у питање чистоту Његових учења, усмеравао их је на одређена поглавља из Светог писма. Када су биле у питању практичне ствари, Исус је упућивао своје слушаоце на божанска откривења. Христос је разумео да Његова од Бога одређена мисија треба да испуни оно што су пророци у прошлости пророковали.

Упоредите Христово узвишено разумевање Светог писма са општим ставом који често преовладава чак и међу онима који се изјашњавају као хришћани. Читаве верске заједнице сматрају Библију занимљивим, али у основи, непоузданим историјским списом. Шестодневно стварање, Излазак, чак и Исусово васкрсење (као и дослован Други долазак) – све је доведено у питање, или сведено на статус мита.

Повезаност са учењем је јасна. Зашто би ико желео да посвети свој живот циљу који се не темељи ни на чему другом осим на миту? Уместо тога, људима оптерећеним стварним проблемима потребан је Спаситељ. У супротном, Јеванђеље постаје благо без сјаја или, метафорички речено, пластични новчић обложен лажним златом. Неко би могао да буде привремено преварен, али након помног испитивања свако би пластику бацио. Једини сигуран пут је следити Христов пример, који је уздизао, поштовао и био послушан Библији.

Смрт није мит, зар не? Нити је само симбол. Она је најсуровија стварност са којом се сви суочавамо. Размислите какве последице доноси гледиште да су библијска учења, као што су Исусово васкрсење или Његов други долазак, само симбол или мит. Зашто не смемо, ни као појединци и као Црква, никада да дозволимо да будемо ухваћени у ту сотонску замку?

Исус је у различитим приликама привлачио људе к Себи, између осталог и у јавности. Свето писмо је заузимало истакнуту улогу у Христовом јавном обраћању људима. Јасни цитати и поуке из Светог писма били су део Његових проповеди и говора у јавности.

Прочитајте текст у Јеванђељу по Матеју 5,17-39. Шта ови стихови говоре о томе како је Христос користио Свето писмо у јавној служби?

За време Христовог боравка на земљи, уобичајен приступ Израиљаца Светом писму био је у великој мери легалистички. У њему су тражили прописе и моралне смернице. Владало је мишљење да се исправним понашањем може задобити вечни благослов. Међутим, Исус је оборио њихово легалистичко гледиште и систем спољашње контроле заменио религијом утемељеној на ономе што је у срцу.

Христоцентрична религија је у основи промене срца која води моралном понашању. Међутим, неки фарисеји у својој журби да постигну морално савршенство заобилазили су живи однос с Богом. Исус је препознао те недостатке, и понудио лек позивајући слушаоце да прихвате Њега за Спаситеља и Учитеља. Са Исусом као унутрашњом силом која надгледа, вредности понашања нису биле снижене већ стављене на виши ниво. Све што треба да учинимо јесте да прочитамо Проповед на гори и видимо како су биле узвишене Исусове моралне вредности.

»Као нешто страно и ново одјекнуле су ове речи у ушима изненађеног мноштва. Такво учење било је супротно свему што су досад чули од свештеника и рабина. У њему нису могли да пронађу ништа што би ласкало њиховом поносу или потхрањивало њихове славољубиве наде. Међутим, из тог новог Учитеља зрачила је снага која их је задивљавала. Његова присутност ширила је миомирис божанске љубави као што цвет шири свој мирис... Сви су предосећали да је пред њима Онај који чита тајне душе, а који им, ипак, приступа с нежним саосећањем.« (Елен Вајт, Мисли с горе благослова, стр. 6 оригинал)

Бити легалиста и склон осуђивању лакше је него што можемо и да помислимо, зар не? Како можемо да се сачувамо да то не постане наша уобичајена пракса?

Постоји мноштво примера из Христове јавне службе. Његови сусрети са појединцима, са обичним и елитним члановима друштва исто су тако задивљујући. Следеће приче нуде јединствени увид у Христову службу у чијем средишту се налази Свето писмо.

Прочитајте текстове у Јовану 13,18-20. и Луки 10,25-28; 24,13-32. Какву улогу Свето писмо има у овим текстовима? Шта је Исус желео када је навео одређене стихове? Шта је произашло из сусрета тих малих група са Светим писмом?

Христос је стално наводио Свето писмо када је упућивао позив ученицима. То јасно указује да су Исусов ауторитет и веродостојност почивали на Писму, а не само на привлачности Његове личности. То се нарочито види у начину на који је Исус користио Свето писмо када је поучавао два ученика на путу у Емаус.

»Почевши од Мојсија, правога почетка библијске историје, Христос је из целог Писма излагао оно што се односило на Њега. Да им се одмах открио, њихова срца била би задовољна. У пунини своје радости ни за чим више не би тежили. Међутим, било је неопходно да схвате све оно што се односило на Њега у сликама и сведочанствима из Старог завета. На томе треба да буде заснована њихова вера. Христос није учинио никакво чудо да би их осведочио. Јер је Његов први посао био да објасни Писмо. Његову смрт сматрали су уништењем свих својих нада. Сада им је из пророка показао да је то управо најјачи доказ за њихову веру. Поучавајући ове ученике, Исус је уздигао важност Старог завета као сведочанства о Његовој мисији.« (Елен Вајт, Чежња векова, стр. 796-799 оригинала)

Размишљајте о тексту из Јеванђеља по Луки 24,32. нарочито о изразу да су »њихова срца горела у њима«. Шта то значи? Када је последњи пут ваше срце горело у вама дивећи се истини која вам је откривена? Ако вам се то одавно није догодило, да ли је то можда због тога што је ваше срце охладнело? Ако јесте, како можете то да промените?

СЛЕДЕЋИ НАРАШТАЈ

Исус је, како смо до сада видели, без сумње стално наглашавао Библију. Он никада није доводио у питање ауторитет и веродостојност ни једног јединог библијског текста. Па ипак, вековима, чак и данас, многи чине управо то.

Прочитајте текстове у Јеванђељу по Матеју 12,15-21; Марку 1,1-3; Делима 1,16-20; 3,22-24. и Римљанима 10,10.11. Шта ови текстови говоре о ставу првих хришћана према Библији? Које поуке можемо применити на себе када је у питању наш однос према Библији?

Најранији хришћански писци наставили су да користе Писмо у напору да докажу истинитост месијанске улоге Исуса из Назарета. Они су заправо тврдили да је хришћанство нераскидиво повезано са Божјим самооткривањем у јеврејском Писму.

Исус се лично позивао на те свете списе. Сада су Христови ученици чинили исто. Позивање на лична искуства, чуда и друге сведоке у прилог Христу било је важно и имало је свој значај, али очигледно да ништа није могло да истисне Свето писмо са места главног сведока за Исуса.

Христови први следбеници тражили су смернице у Светом писму када је била у питању црквена мисија, свакодневна пракса и духовна дисциплина. Људска нагађања и претпоставке били су сведени на најмању могућу меру; Писмо је посебно истицано. Побожна размишљања о Божјем открићењу била су изношена и на црквеним саборима (види: Дела 15). Писмо је утицало на сваки вид живота ране Цркве.

Како би онда било непромишљено са наше стране, нарочито на крају времена, да имамо другачији став према Библији.

Како Библију можемо учинити средиштем своје вере? Како она може да нам укаже на Исуса? На које практичне начине библијска учења могу да изврше истински утицај на наш живот и однос према другима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

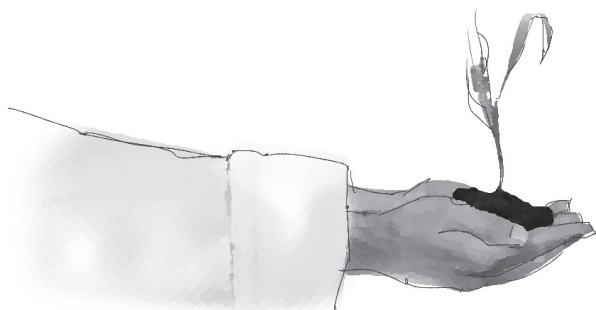
Читајте следећа поглавља из дела Елен Вајт: Васпитање: »Библијска настава и проучавање Библије«, стр. 85-192 и Чежња Векова: »Пут у Емаус«; Апостолска црква – Христовим трагом: стр. 795-801, »Солун«, стр. 221-230.

»Христос је за време своје службе учинио све да Његови ученици схвате та пророчанства...Проповедајући Христа, Петар је износио доказе из Старог завета. Стефан је поступао на исти начин. Павле се у току своје службе, такође, позивао на Писмо које је прорекло рођење, патње, смрт, васкрсење и вазнесење Исуса Христа. Надахнутим сведочењем Мојсија и других пророка, он је успешно доказао да је Исус из Назарета заиста Месија и нагласио да је од Адамових дана, Христов глас говорио преко патријараха и пророка.« (Елен Вајт, Апостолска црква - Христовим трагом, стр. 221. 222)

ЗА РАЗГОВОР:

1. На које практичне начине можете да укључите Свето писмо у свакодневни живот? Како можете да употребите Библију у личном сведочењу?
2. Зашто је Исус придавао већи значај тумачењу Писма него чудима и утицају своје личности ? Шта се дешава ако музика, здравствене теме, друштвени односи или било шта друго, заузму место које Библија треба да има у нашој вери?
3. Колико данашњи хришћанин мора да се ослања на Библију? Размисли о важности Светог писма у црквеном животу кад је у питању утврђивање важности, распоређивање средстава, верност мисионском раду.
4. Размислите о чињеници да у Библији не постоји ниједан наговештај да је иједан библијски писац икада довео у питање веродостојност било кога текста. Зашто је то важно за нас данас, у време када је многим људима, међу којима су и добри познаваоци Библије, на првом месту да на сваком нивоу доведу у питање истинитост Библије?

ПРИЧА КАО МЕТОД ПОУЧАВАЊА

Текстови за проучавање у току седмице: 2. Самуилова 12,1-7; Исаија 28,24-28; Матеј 7,24-27; 13,1-30; Лука 20,9-19.

Текст за памћење: »Све ово у причама говори Исус људима, и без приче ништа не говораше им: Да се збуде што је рекао пророк говорећи: Отворићу у причама уста своја, казаћу са-кривено од постања света.« (Матеј 13,34.35)

Хришћанство је разумно и логично. Разум треба неговати. Међутим, сам разум не изражава у потпуности човекову личност. За разлику од робота, који су програмирани да прате разум и логику, људи имају способност да воле, осећају, плачу, брину, смеју се и замишљају. Зато је Исус изражавао вечне истине на начин који превазилази хладан разум. Исус је користио стварне слике из свакодневног живота да би досегао људе тамо где се налазе. Деца и одрасли могли су да разумеју дубоке истине које је износио у причама протканим сликама и метафорама.

Истовремено, сложени појмови попут оправдања, правде и посвећења лако су могли бити схваћени умећем вештог Приповедача. Другим речима, појмови које је често тешко разумети, када су изражени обичним језиком, могу бити представљени симболима и метафорама.

ПРИМЕРИ ИЗ СТАРОГ ЗАВЕТА

Прочитајте текстове у 2. Самуиловој 12,1-7; Исаији 28,24-28; Јеремији 13,12-14; Језекиљу 15,1-7. Како ове кратке приче и алегорије проширују наше разумевање Божјег односа према људима? Који се предмети или оквири радње употребљени од стране пророка, касније појављују у Христовим причама?

Као што можемо запазити, Натан прича причу да би заклонио прави разлог своје посете. Давид препознаје преступника и себи изриче пресуду. Користећи литерарно средство (параболу – кратку причу), Натан је постигао нешто што би иначе изазвало отпор, а можда чак и његово погубљење.

Исаијина поетска прича потиче из пољопривредног окружења познатог његовим слушаоцима. Исус је вековима касније користио исту позадину у својим причама. Исаијина прича нас учи о Божјој неограниченој милости у раздобљу кажњавања. И дванаесто поглавље Јеврејима посланице представља Божју казну као оруђе за поправљање, а не оружје којим се остварује освета. Божје казне одражавале су своју искупитељску сврху, имале су силу да подстакну на покајање, пробуђење и реформу. Ипак, у случају још веће тврдоглавости и побуне, уследиле би веће казне.

Јеремијина алегоријска прича представља застрашујућу илустрацију суда. Кад год људска бића осујете Божји циљ искупљења, Бог их на крају препушта последицама пута који су изабрали. Христос је својим слушаоцима, такође, путем прича говорио о суду. Језекиљ користи различите симболе да пренесе сличну поруку.

Шта причање прича чини тако моћним у изражавању истине? Које су ваше омиљене приче, и зашто их волите? Изнесите своје мишљење пред суботтношколским разредом.

МУДРЕ ПОУКЕ ИЗ ГРАЂЕВИНАРСТВА

Прочитајте текст из Јеванђеља по Матеју 7,24-27. Како ови стихови доприносе разумевању хришћанског поучавања? Шта мислите зашто је Исус употребио овај пример из живота да би нас научио важним истинама?

Савремена описмењена друштва прихватају писменост као готову чињеницу. Међутим, чак и данас, постоје бројне неписмене заједнице. У давној прошлости писменост је била више изузетак него правило. Владајуће класе, књижевни стручњаци (писари), стицали су моћ потпомугнути својом вештином – читањем. Исус је зато износио вест у облику који су обични, неписмени људи могли да разумеју. (Наравно, и образовани слушаоци, такође, су могли да га брзо разумеју.)

Пре Гутенберговог изума штампарске машине, списи су, у већини места у свету, ручно преписивани. Био је то поступак који је захтевао доста времена. Било је мало оних који су могли да омогуће себи тако вредну робу. Стога је усмена комуникација у облику причања легенди, алегориских прича и слично, постала стандард за преношење информација.

Бог нуди спасење целом човечанству. Зар онда треба да нас изненади то што је Исус користио оне облике комуникације којима је могао да допре до што већег броја људи? Усмена традиција, преношена са генерације на генерацију путем једноставних прича, постала је начин преношења мисли о искупљењу.

Прочитајте текст у Јеванђељу по Луки 14,27-33. Које поуке можемо извући из ових прича? Како нам употребљене метафоре помажу да боље разумемо појам учења?

Градња захтева припрему. Процена трошкова се прави много пре самог почетка грађевинских радова. Тако и учеништво захтева припрему. Чудесно храњење мноштва, невероватна исцељења и очигледан успех могли су деловати на будуће ученике да помисле да је лако следити Исуса. Исус је, међутим, подстицао своје слушаоце да сагледају целу слику. Самопожртвованост, патња, понижење и одбацивање представљали су у великој мери цену учеништва. Запазите поново да је Исус изабрао да пренесе вест користећи метафорички језик, када је једноставно могао да понуди листу одређених потешкоћа са којима ће се Његови ученици сусрести.

Прочитајте текст у Јеванђељу по Матеју 13,1-30. Шта је Исус овом приликом говорио својим слушаоцима о учеништву? Које поуке савремени хришћани могу да извуку из тих метафора?

Христова прича о сејачу позната је многим читаоцима. Позадина приче била је познати посао за друштво које се бавило земљорадњом, нешто са чим су се Исусови слушаоци лако могли поистоветити. Повезаност са ученицима је очигледна. Исус пружа изазов слушаоцима да процене свој ученички положај. Уместо да се суочава са сваком особом појединачно, Он говори у причама, позивајући ученике да се суоче сами са собом. Гледајући у огледало своје душе, они су могли да оцене своју наклоност према материјалним стварима, да испитају своју чврстину и сталност у вери, анализирају повезаност са световношћу и изаберу живот непоколебљивог учеништва.

Истовремено, право учеништво ставља суд у руке Учитељу, не ученику. Људско расуђивање је непотпуно, и људско знање делимично. Само Бог поседује беспрекорно разумевање. Исус такође упозорава на сотонин утицај. Ученици не могу да препусте своје расуђивање осталим верницима зато што ти верници могу да буду кукољ, а не пшеница, а оба расту заједно до времена жетве.

»У Христовом начину поучавања помоћу прича откривамо исто начело којим се руководио у целој својој мисији у свету. Да би нам помогао да упознамо Његов карактер и живот, Он је узео нашу природу и боравио међу нама. Божанско се открило у људскоме; невидљива слава у видљивом људском лику. Људи су о непознатоме могли да уче помоћу познатог; небеско се откривало преко земаљскога.« (Елен Вајт, Поуке великог Учитеља, стр. 17 оригинал)

У причи о сејачу, Исус је говорио о »превари богатства«. Шта је желео тиме да каже? Како »богатство« може да обмане чак и оне који га не поседују?

РАТ РЕВОЛУЦИОНАРА

Христова служба била је револуционарна, али у њој није било употребљено уобичајено оружје. Његова оруђа била су неизмерно моћнија од мачева или ножева. Речи које мењају живот, често изражене причама и метафорама, постале су Његово јавно оружје у борби против зла.

Христова тактика и стратегија затекли су неспремне многе вође; били су лоше опремљени да би се супроставили сили Његових позива упућених мноштву. Многе Његове приче садржале су поруке које нису ишле у прилог вођама. Верске вође су исправно запазиле да је њихов утицај у великој мери смањен кад год Христова вест продре у срце људи.

Прочитајте текст у Јеванђељу по Матеју 21,28-32. и Луки 14,16-24; 20,9-19. Које значајне поруке проналазимо у овим причама? Иако су приче често биле упућене одређеној групи људи, које принципе, без обзира ко смо, можемо применити у свом животу?

»Прича о винограду не сме се применити само на јеврејски народ. Она представља поуку и за нас. Црква је у овом нараштају добила од Бога велике предности и благослове и Он од ње очекује одговарајуће родове.« (Елен Вајт, Поуке великог Учитеља, стр. 296 оригинал)

Нема сумње да нас је Бог обилно благословио: откупљени смо Христовом крвљу, обећано нам је спасење које се заснива на Његовој правди (не нашој), дато нам је обећање о вечном животу, понуђена нам је сила Светога Духа – толико много смо примили. Међутим, лако је заборавити све то што имамо, или узети све здраво за готово, или се свему подсмевати. Попут виноградаря у причи, можда не схватамо последице онога што радимо. На крају, њихово незнање није им било изговор на дан суда. То неће бити ни наш изговор.

Колико често у прошлости нисте били свесни свог духовног стања? Колико често сте у прошлости обмањивали себе у вези са својим духовним стањем? Шта сте научили из тих искустава што вам може помоћи да поново не учините исте грешке?

ХРИСТОВО СТВАРАЛАЧКО НАСЛЕЂЕ

После завршетка Христове службе, чини се да причање прича као начин изражавања нестаје из Светог писма. Зашто је то тако? Највећи преостали део Новог завета повезан је са Павлом. Четрнаест новозаветних књига приписано је њему, и скоро пола Лукиног историјског приповедања у Делима бави се искључиво Павлом. Иако није користио приче на начин како је то Исус чинио, Павле је, ипак, у великој мери користио метафоре, поређења и друге стилске фигуре (види: Римљанима 7,1-6; 1. Коринћанима 3,10-15; 2. Коринћанима 5,1-10). Иако Павле није причао приче, његово излагање није било досадно и беживотно. Стилска разлика између Христовог и Павловог јавног обраћања очигледно постоји, али обојица су показали знатну стваралачку меру у изражавању.

Други писци Новог завета показују нешто већу склоност Христовој употреби прича. Исусов брат Јаков је следећим речима започео изношење поука причом: »Јер ако дође у цркву вашу човјек са златнијем прстеном...« (Јаков 2,2) Ипак, ни Христов брат, нити било који други ученик нису тако много користили приче као Христос. Међутим, употреба поређења и симбола је широко раширена. »Јер ће проћи као цвет травни.« (Јаков 1,10) »Гле и лађе...« (Јаков 3,4) Петрова визија (Дела 10) има симболичку форму. Симболи су употребљени у великом делу књиге Откривење. »И кад виде аждаха да збачена би на земљу, гоњаше жену која роди мушко...« (Откривење 12,13)

Изаберите неке од следећих текстова и пронађите метафоре у њима. Које различите поруке садрже ти стихови? Којим сликовитим приказивањима су пренете поруке? Дела 10,9-16; Јаков 3,3-12; Откривење 12,7-17; 18,9-20; 19,11-16.

Како год да их употребимо, начело остаје исто: метафоре, поређења, алгорије и други примери стваралачког изражавања омогућују нам да преносимо идеје на разумљив начин. Надограђујући се на слушаочева искуства, Христос и Његови ученици користили су поређења и илустрације које су подстицале резумевање истине. Ми не треба, да се у прикладним приликама, плашимо да исто чинимо.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Кратке приче као начин поучавања« у књизи Елен Вајт Поуке великог Учитеља, стр. 17-27. (оригинал)

»Исус је желео да покрене људе на истраживање. Трудио се да покрене безбрижне и да им истину утисне у срце. У Његово доба поучавање причама било је омиљено, будило је пажњу и поштовање, не само међу Јеврејима, већ и међу припадницима других народа...

Христос је морао поново да објави истине које људи нису били спремни да прихвате или чак само разумеју. Зато их је и учио помоћу прича. Повезујући своје учење с призорима из живота, људског искуства или из природе, привлачио је њихову пажњу и утицао на њихово срце. Касније, када су посматрали предмете којима је сликовито приказивао своје поуке, сећали су се речи божанског Учитеља...

Исус је тражио приступ сваком срцу. Служећи се различитим сликама, не само да је представљао истину у свим њеним видовима, већ се обраћао и различитим слушаоцима.« (Елен Вајт, Поуке великог Учитеља, стр. 20,21. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Са суботношколским разредом поделите одговор на питање из одељка од недеље. Које поуке можете да извучете из прича које сте оабрали?
2. Исус је користио слике и метафоре повезане са предметима који су слушаоцима били познати. Шта можете да употребите из сопствене културе што би помогло у преношењу духовних истина?
3. Иако је Исус користио метафоре углавном из пољопривредног окружења, већина раних хришћана је потицала из градова. Које »градске« слике налазимо у Павловим списима или неких других новозаветних писаца?
4. Размислите који елементи чине добру причу? Какав утицај имају? Како можемо да научимо да користимо те елементе у личном сведочењу?
5. Прочитајте текст у Јеванђељу по Луки 16,19-31. Какву врсту приче је Исус ту испричао? Шта можемо да научимо о употреби измишљених прича у преношењу духовних порука?

УЧЕНИЦИ И МОЛИТВА

Текстови за проучавање у току седмице: Данило 9,2-19; Матеј 14,22.23; 26,36; Јован 17,6-26; Јеврејима 2,17; 1. Петрова 4,7.

Текст за памћење: »Не молим пак само за њих, него и за оне који Ме узвјерују њихове ријечи ради; да сви једно буду, као Ти, Оче, што си у Мени и Ја у Теби, да и они у Нама једно буду, да и свијет вјерује да си Ме Ти послао.« (Јован 17,20.21)

Шта год да радимо у делу спасавања душа, какав год мисионски рад да организујемо, треба усрдно да се молимо за оне које желимо да позовемо Христу. То је суштина онога што значи бити хришћанин и Христов радник који ствара ученике. До каквих великих промена може доћи ако је стална, усрдна молитва у средшту наших тежњи да стварамо и задржимо ученике!

»Нека се радници ухвате за Божја обећања, говорећи: 'Ти си обећао: Тражи и примићеш. Желим да се ова особа обрати Исусу.' Будите упорни у молитви за оне око којих се трудите, изнесите њихов случај пред цркву, да буду предмет заједничке молитве... Изаберите још једну, па онда још једну особу, свакодневно тражећи Божје вођство, износећи све пред Њега у озбиљној молитви, и радећи у божанској мудрости.« (Елен Вајт, Medical Ministry, стр. 244, 245)

У молитви често изражавамо крајње лични, егоцентричан став. Верници износе своју листу жеља пред Бога, надајући се да ће добити оно што траже. Иако можемо слободно да изнесемо своје молбе пред Бога, понекад смо у молитви вођени побудама које нису чисте. Уосталом, зар није наше срце искварено, зло и пуно преваре? Зар наше молитве, не могу понекад, једноставно да одражавају и грешност која нам лежи у срцу?

Посредничка молитва, међутим, усредсређује се на потребе других, и тако уклања вероватноћу да ћемо бити вођени себичним побудама. Током историје, посредничке молитве представљале су највиши израз духовних односа. Неукаљани жељом за задовољењем личних потреба, ови разговори са Богом осликавају несебичност, саосећање и искрену жељу за спасењем других људи.

Прочитајте текст у Књизи пророка Данила 9,2-19. Шта тишти Данила у тој молитви? Коју улогу признање има у њој? Будући да је већ био у поодмаклим годинама, Данило вероватно није имао личне користи од обнављања Јерусалима. Шта га је онда покренуло на ту молитву?

Прошло је седамдесет година откако је Јеремија изрекао пророчанство о коме Данило сада размишља. После толико година, Данилови пријатељи из Јерусалима вероватно су већ умрли. Обнављање Јерусалима не може да обнови ни Данилов иметак. Ништа у Даниловој молитви не указује на себичне побуде. Стари пророк изричито моли Бога за будућност изгнаног јеврејског народа и част самог Бога. Дугачко исповедање греха претходи његовој молби. Приликом признања греха Данило и себе убраја међу непослушне. Пророк не разматра своју невиност. Данило преузима одговорност, док вапи за обновљењем у корист других.

Размислите о свом молитвеном животу: за шта се молите, зашто, и за кога. У којој мери је ваше ја мртво у тим молитвама? Како можете да научите да будете мање окренути себи у молитвеном животу? Односно, како ваше молитве, чак и оне које упућујете за себе, могу да буду мање себичне?

ВРЕМЕ ЗА МОЛИТВУ

Размислите о томе шта молитва заиста представља: пала, грешна бића, која заслужују смрт, могу, непрестано да имају непосредан додир са Творцем универзума – нашим светим Богом.

Када је Бог у Христу оденуо себе у људско тело, прихватајући ограничења људске природе, Он је, такође, осетио потребу за молитвом. Иако није био у истом положају пред Оцем као ми грешна бића, Исус је као човек увидео своју потребу за молитвом.

Прочитајте текстове у Јеванђељу по Матеју 14,22-23; 26,36; Марку 1,35-37; Луки 5,15.16; 6,12.13. Шта је обележило Исусов лични молитвени живот? Опишите околности у којима се Исус молио. Које поуке можемо извући из појединих детаља Исусовог молитвеног живота када је у питању учесталост, место и време молитве.

Христос је обликовао молитвени живот који је пренео на своје ученике. Ујутру, увече, после проповедања, пре проповедања, кад год је био у могућности – Исус се молио. У вртовима, на горама, усамљеним местима, када би утихнуло све што Га је ометало – Исус се молио. Далеко од Очевог присуства, Исус се у молитви на духован начин, сједињавао са Оцем. Христова духовна крв текла је кроз духовне артерије молитве. Да ли Христови савремени следбеници – ослабљени грешним склоностима, притиснути бригама овога света, разочарани неуспесима – треба да се задовоље нечим мањим од Исусовог молитвеног живота?

»Молитва је отварање срца Богу као Пријатељу. То није потребно зато да бисмо Богу открили шта смо, већ да бисмо постали способни да Га примимо. Молитва не спушта Бога к нама, већ нас уздиже Њему.« (Елен Вајт, Пут Христу, стр. 93 оригинал)

Прочитајте текстове у Јеванђељу по Марку 11,22-26; Луки 11,13; Јовану 14,12-14. Како треба да разумемо обећања о молитви записана у овим стиховима? Како сте у свом животу искусили оно што је Исус овде рекао? Како се суочавате са приликом у којој се ваше молитве не остварују онако како сте очекивали?

Молитва на чудесан начин повезује оганичена људска бића са бесконачним Творцем. Она нас духовно сједињава. Повезани са небеским Оцем, верници се уздижу изнад своје земаљске природе и грешних склоности. Та промена доводи до одвајања од света. Ако сотона успе да преиначи нашу молитву у егоцентричну форму, одузимајући на тај начин силу молитви да изврши промену у нама, бићемо угрожени, а наше сведочење осујећено.

Прочитајте текстове у Јеванђељу по Матеју 6,7-8; 7,7-11; 18,19.20. Како нас ови стихови уче о молитви?

Искрени верник има поверења у Бога да ће Он испунити своја обећања. Нико никада није изнео молбу пред којом је Бог устукнуо. Његов ауторитет је неограничен, Његова снага неупоредива. Божји народ приступа Небу са поверењем да ће Он урадити оно што је најбоље за нас, иако то у датом тренутку и не видимо. Вера није само поверење у нешто што можемо да видимо; права вера темељи се на поверењу у Бога и кад не можемо да видимо исход који желимо и очекујемо (види: Јеврејима 11,1-7). Без сумње, докле год служите Господу, докле год ходите у вери, имаћете поверења у Бога чак и када се прилике не развијају онако како сте се надали, или молили. И кратко читање Библије показаће вам да нисте сами.

Прочитајте текстове у Јеванђељу по Матеју 6,9-15; 26,39. Како нас ови стихови поучавају?

Поверење не треба мешати са надменошћу и дрскошћу. Храбро приступање Божјем престолу не покреће осећање да имамо право на то. Понашање верника треба да обликује храброст и понизност. Христос је у Гетсиманији јасно изразио шта би желео, али је завршио речима: »Не Моја воља него Твоја да буде.« Да би потпуно предање било остварено, морамо да покажемо дух праштања који је још један показатељ понизности. Ми, којима је толико много опроштено, морамо исто чинити другима.

Да ли сте љути на некога, и тешко вам је да му опростите? Изнесите то у молитви пред Бога. Молите се за себе да научите како да опростите. Молите се за ту особу. Шта мислите, шта ће се догодити после одређеног времена?

БЕСКОНАЧНО САОСЕЋАЊЕ

Христос је био утеловљено савршенство, односно, све Божје савршенство открило се у Њему. Да ли је ико икада показао веће саосећање него Христос? Ко је имао снажнију жељу од Исуса да олакша људску патњу?

Ми, зато, постављамо питање: како су Христово саосећање и посредовање повезани са учеништвом?

Прочитај текстове у Јеванђељу по Луки 22,31.32. и Јовану 17,6-26 (види: Јеврејима 2,17). Како је Исусово поистовећење са људском природом утицало на Његове посредничке молитве? Шта је циљ Његових посредничких молитава?

Исус је могао успешно да посредује за своје ученике зато што је био активно укључен у њихов живот, у потпуности их је разумео, и желео им добро. Успешно посредовање данас не захтева ништа мање. Онај који ствара ученике у двадесет и првом веку одбациће послове који одузимају много времена и ометају његов однос са изгубљеним душама. Зарађивање новца, постизање славе, чак и високо образовање, треба да буде потчињено вишем циљу искупљења изгубљених. То је важна истина коју лако изгубимо из вида, јер смо често заузети свакодневним животним пословима.

Исус је улагао Себе у живот својих ученика. Посећивао их је, зближавао се са њиховом породицом, проводио слободно време у њиховом друштву, радио заједно са њима. Ништа у њиховом животу није промакло Његовом оку. Стварање ученика данас захтева много више од дељења трактата и библијских дискусија затвореног типа. Молитва прожета дубоком свешћу о потребама других и снажном жељом да олакшамо њихове патње, и даље је мерило посредничке молитве у успешном стварању ученика.

Иако може да звучи истрошено, велика истина лежи у изјави: »Људи мало маре за оно што знаш, док не увиде колико бринеш.«

ПОКАЗИВАЊЕ БЕСКОНАЧНОГ САОСЕЋАЊА

Најискренији израз прослављања је опонашање. Христови први ученици опонашали су Учитељев молитвени живот. Наравно, молили су се и за личну сигурност, свакодневне потребе, и за духовно вођство у свом животу. Ипак, посредничка молитва постала је важан саставни део њиховог учеништва.

Прочитајте текстове у Делима 1,13,14; 1. Тимотију 2,1-4; Јакову 5,13-16; 1. Јовановој 5,16; Јуди 20-22; 1. Петровој 4,7. Какву је улогу имала молитва у раној Цркви? За које животне прилике су се молили? Шта можемо да научимо из ових примера?

Стална молитва учврстила је рану Цркву. Кад год је Павле полазио у мисионски рад, бивао је посвећен за службу путем молитве (Дела 13,3; 14,23). Чак су и њихова поздрављања била праћена молитвом (Дела 20,36; 21,5). Често су њихове молитве попримале облик посредничких. Молили су се за вође, вернике и, уопштено говорећи, за свакога! Павле је у молитви посредовао за Поплијевог оца, поглавара који је боловао од дизентерије. Чак се и Стефан пред саму смрт помолио за своје убице. Не можемо преувеличати важност молитве која је заузимала најзначајније место у животу раних верника. Писмо каже да је молитва угодна Богу, јер Он жели да се сви спасу, а истина да напредује. У молитви – заједно са поучавањима апостола, ватреним проповедањем, невероватним чудима, и заједницом испуњеном љубављу – рана Црква брзо је расла. Упркос жестоким прогањањима, хришћанство се проширило у Римском царству. Хиљаде њих прихватило је Јеванђеље. Промењени животи су горели као живе бакље у врту цезарове палате.

Колико времена проводите у посредничкој молитви? Или, можда би било боље да питање гласи: Колико још више времена треба да проводите у посредничкој молитви?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Онај који ништа не ради, него се само моли, ускоро ће престати да се моли или ће његове молитве постојати уобичајена навика. Када се људи искључе из друштвеног живота, из области хришћанске дужности и ношења крста; када престану да озбиљно раде за Учитеља, који је пожртвовно радио за њих, тада губе главни предмет за молитву и немају никакав подстрек за молитву. Њихове молитве постају личне и себичне. Они не могу да се моле за потребе човечанства, или за ширење Христовог царства, ни да траже снагу која им је потребна за рад.« (Елен Вајт, Пут Христу, стр. 101 оригинал).

ЗА РАЗГОВОР:

1. Зашто одсуство посредничке молитве спречава раст Цркве? Супротно томе, како активни посреднички молитвени живот утиче на стварање нових ученика? Шта је кључ успешне посредничке молитве? Како да знамо за шта треба да се молимо у својим посредничким молитвама?
2. Шта верници поред молитве још треба да учине за оне за које се моле? Како верници могу да изграђују односе са суседима, породицом, сарадницима за које се моле? Зашто личне молитве за друге увек треба да буду праћене напорима за остварење пријатељских односа са тим људима?
3. Које кораке треба да предузму хришћани двадесет првог века да би искусили динамичан молитвени живот? Која је веза између успешног стварања ученика и сусрета са Богом кроз молитву? Може ли молитва да промени оне за које се неко моли, а да се притом не промене они који се моле?
4. Шта верници могу да ураде да прошире контакте са онима који нису прихватили Христа? Шта хришћани могу да учине да превазиђу површна пријатељства да би сазнали које су то посебне потребе за које треба да се моле?

ПОУЧАВАЊЕ ДЕЦЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Псалам 127,3-5; 5. Мојсијева 6,6.7; Лука 2,40-52; Матеј 18,1-6. 10-14; Марко 10,13-16.

Текст за памћење: »И рекоше Му: Чујеш ли што ови говоре? А Исус рече им: Да, зар нијесте никад читали: Из уста мале дјеце и која сисају начинио си Себи хвалу?« (Матеј 21,16)

У жељи да проповедамо свету и створимо ученике у сваком народу, не смемо да заборавимо оне најмлађе – децу.

Хришћанска проучавања повезана са децом и младима разликују се по много чему. Ипак, поред свих разлика које постоје међу хришћанским заједницама, једна ствар им је заједничка: већина хришћана, углавном у младом добу, посвећује свој живот Христу. Мањи број обраћеника припада старим нараштајима. Многе Цркве очигледно превиђају ту важну чињеницу у свом еванђеоском планирању, усмеравајући највећи део својих средстава према одраслима. Христови први ученици такође су потцењивали вредност службе деци. Исус је одбацио такав став. Направио је места за децу и дао им предност.

И ми морамо да чинимо исто.

ПРЕДНОСТ ЈЕВРЕЈСКЕ ДЕЦЕ

Јеврејска деца уживала су посебан положај у поређењу са вршњацима из околних народа. Жртвовање деце да би се умилостивио божанства прожело је многе културе. Иначе, вредност деце често је мерена у складу са њиховим економским доприносом друштву. Радна продуктивност, не истинска вредност, одређивала је њихов однос са светом одраслих. Тешко је признати, али неки од тих ставова, нарочито када се ради о економској вредности, могу се пронаћи и у данашњем свету. Дан гнева заиста мора доћи.

Отпадништво израиљског народа очигледно је имало утицаја на то како је народ ценио децу. Манасијино поигравање са врачарима и другим религијама околних народа довело је до жртвовања његових синова (2. Дневника 33,6). Ипак, Манасијина владавина била је пре изузетак него правило; за време владавине верних вођа, Израиљци су веома ценили своје потомство.

Прочитајте текстове у Псалму 127,3-5; 128,3-6; Књизи пророка Јеремије 7,31; 5. Мојсијевој 6,6.7. Шта нам ови текстови говоре о Божјем односу према деци? Како исправно разумевање Светог писма утиче на наш однос према деци?

Образовање, права стечена рођењем, и многи други обичаји јасно показују какву су вредност деца имала у старој јеврејској култури. Христос је дао постојећем високом положају деце, у односу на околне културе, нову меру. Деца су људска бића, а Христос је умро за свакога, без обзира на узраст. То је чињеница коју никада не треба да заборавимо.

Тешко је поверовати да постоје одрасли толико изопачени, толико зли, толико искварени који могу да повреду децу, чак и своју. Како можемо, без обзира у каквој се прилици налазимо, да учинимо све да волимо, штитимо и негујемо децу у области свог утицаја?

Да је Исус прескочио раздобље детињства, да је дошао на Земљу као одрасла особа, могли бисмо поставити озбиљно питање у вези са Његовом способношћу да се поистовети са децом. Христос се, међутим, развијао као и сва друга деца, не прескачући ниједно развојно доба када је у питању раст и зрелост. Он разуме искушења тинејџерских година. Он је доживео осетљивост и несигурност детињства. Христос се суочио са изазовима са којима се сва деца суочавају. Проласком кроз детињство Спаситељ је открио своју праву људску природу.

Прочитајте текст у Јеванђељу по Луки 2,40-52. Како нам ови стихови приказују Исусово детињство?

»Дванаеста година била је код Јевреја преломна година између детињства и младости. Навршивши ту годину јеврејски дечак прозван је сином закона, а такође и Божјим сином. Пружене су му нарочите могућности за верску поуку, а од њега се очекивало да узме удела у светим празницима и обредима. У складу са овим обичајем, Исус је у своје дечачко доба у време Пасхе посетио Јерусалим.« (Елен Вајт, Чезња векова, стр. 75 оригинал)

На основу библијског текста сазнајемо да је Исус био испуњен мудрошћу и да је Божја благодат почивала на Њему. Из Христове посете Храму у време Пасхе, док је још био дечак, видимо да је показао велику мудрост из Писма. Исусова питања и одговори оставили су снажан утисак на рабине.

Бог је сигурно применио разноврсна искуства из детињства да обликује тај привлачни, беспрекорни карактер. Можда су дисциплина приликом учења столарског заната, пажња посвећених родитеља, стална изложеност утицају Светог писма и Његов однос са становницима Назарета, обликовали темељ Његовог раног одрастања. Колико год да је био несвакидашње дете, Исус је ипак био, као и сви ми, само дете.

»Дете Исус није примало поуке у школама и синагогама. Његова мајка била је Његов први земаљски учитељ. Са њених усана и из пророчких свитака Он је научио небеске истине. Оне исте речи које је сам изговорио Мојсију за Израиља, сада је усвајао на крилу своје мајке.« (Елен Вајт, Чезња векова, стр. 70 оригинал). Размишљајте о невероватном значењу ових речи. Како нас оне уче о Христовој људској природи?

ИСЦЕЉИВАЊЕ ДЕЦЕ

Прочитајте следеће текстове: Јеванђеље по Матеју 9,18-26; Марку 7,24-30; Луки 9,37-43; Јовану 4,46-54. Чија деца су у овим причама враћена у живот? По чему је слично порекло те деце? Које разлике можете да запазите? Које поуке можемо извући из ових текстова које нам данас могу помоћи?

У свим овим описима, невероватна сличност је у томе што очајан родитељ долази Исусу, тражећи помоћ за своје дете. Који родитељ се не може поистоветити са њим? Који родитељ не осећа бол, патњу, страх и прави ужас када му је дете болесно, или када умире? За оне који су то доживели, не постоји ништа теже.

Иако није био родитељ, Исус се у својој људској природи повезао са њима и излечио њихову децу. Исцељење се догодило у случају сваког детета. Никога није одбио. Тако се Његова љубав јасно показала не само према родитељима већ и према деци.

Наравно, то нас доводи до многих питања у вези са случајевима у којима родитељи вапе Исусу у молитви, па ипак, њихова деца не буду исцељена. Не постоји, можда, страшније искуство од сахрањивања детета. Смрт би требало да се односи на старије генерације. Неприродан редослед у коме родитељи оплакују смрт своје деце изазива револт у срцу. На тим сахранама скоро сваки родитељ пита: »Зар није био прво ред на мени?«

Жалити за физичком смрћу и посматрати духовну пропаст могу бити подједнако болни. Колико родитеља је пропатило посматрајући своју децу зависну од дроге, порнографије или адолесцентне равнодушности? Каква год да је недаћа у питању, морамо да научимо да имамо поверења у Господа, Његову доброту и љубав, чак и кад се ситуација не заврши срећно, као у претходно поменутих библијским причама. Елен Вајт, пророк, сахранила је двоје деце. Наш свет је сурово место. Наш Бог је Бог љубави и те истине треба да се држимо, без обзира на све.

СТРАШНО УПОЗОРЕЊЕ

Анализирајте следеће текстове: Јеванђеље по Матеју 11,25.26; 18,1-6. 10-14. Које истине, не само о деци, већ и о вери уопште, можемо да откријемо из ових прича? Размислите колико је овде строго било Исусово упозорење. Зашто треба да задрхтимо пред њим?

У деци постоји јединствена искреност на коју се Исус често позива када осликава своје царство. Њихова искреност, понизност, зависност и невиност представљају суштину хришћанског живота. Колико сви треба да тежимо за том једноставношћу и поверењем у исповедању своје вере.

Они који у данашње време стварају ученике треба да приме још једну поуку: деца никада не треба да оставе своју детињу зависност иза себе. Васпитана на одговарајући начин, деца могу да понесу своју невиност и поверење у одрасло доба. Она ће сигурно, како сазревају и постају старија, постављати питања, имаће борбе изазване сумњом, и питања на која као и ми неће добити одговор. Али дечја вера никада не може да буде превазиђена. Као родитељи, или уопште као одрасли, треба да учинимо све што је у нашој моћи да у децу усадимо знање о Богу и Његовој љубави, а у томе им можемо највише помоћи показивањем те љубави у личном животу, доброте, саосећања и бриге. Можемо да проповедамо и поучавамо колико год желимо, на крају, као и у случају одраслих, најбољи начин за поучавање деце је показати Божју љубав у свом животу.

У потпуној и страшној супротности томе, криминалне радње против деце – нарочито током активности које подупире Црква – могу да униште дечје поверење у Цркву, а обично и у Бога. Какав гнев праведно чека оне који чине такве злочине и оне који штите те починитеље. Христос и Његова вест буде поверење. Како се било која људска организација усуђује да својом непажњом угрози дечју веру?

Шта ваша црква ради, не само када је вођење бриге о деци у питању, већ и када је реч о сигурности да су заштићена на сваки могући начин? Размислите шта значи када Исус каже да њихови анђели »на Небесима једнако гледају лице Оца Мојега небескога«. (Матеј 18,10) Зашто свако ко повређује децу треба да дрхти пред тим речима?

ПАТЊА МАЛЕ ДЕЦЕ

Прочитајте текст у Јеванђељу по Марку 10,13-16. Како Христово прихватање деце помаже да и она прихвате Њега? Како треба разумети Његов прекор упућен ученицима? Шта из овог извештаја морамо да применимо на себе и свој однос према деци?

Христови ученици сигурно су имали добре намере, али били су у незнању. Они су покушали да заштите Исусово драгоцено време, чувајући Његову енергију за »важније« ствари. Погрешно су разумели оно што је Исус желео да схвате.

Замислите како изгледа када вас грубе одрасле особе забораве, а онда вас Исус, пун љубави и бриге, прихвати и загрли. Није ни чудо што су деца загрлила Њега. Ова прича пружа нам драгоцен пример о томе како према деци треба да се односе они који себе називају Христовим радницима.

»У деци која су дошла у додир са Њим, Исус је видео људе и жене који ће постати наследници Његове милости и поданици Његовог царства, а неки од њих мученици за Њега. Он је знао да ће Га ова деца слушати и прихватити као свога Откупитеља много спремније него одрасли људи, од којих су многи имали световну мудрост и тврдо срце. У своме поучавању Он се спустио на степен њиховог разумевања. Он, Величанство Неба, није с презиром одговарао на њихова питања и тако је поједноставио своје важне поуке да су постале разумљиве њиховом децјем схватању. Он је у њихове умове посејао семе истине, које ће у годинама које долазе изникнути и донети род за вечни живот.« (Елен Вајт, Чезња векова, стр. 512-515 оригинал)

Колико често смо били у прилици да сретнемо одрасле особе које су доживеле велики бол и патњу због онога што им се догодило у детињству? Колико нам то говори о нежности, бризи, молитви и љубави којима треба да се опходимо према деци?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следећа поглавља из књига Елен Вајт: »Благосиљање деце«, стр. 511-517, и »Поновно очишћење Храма«, стр. 589-600,592. из књиге Чезња векова; »Библијска настава и проучавање Библије«, стр. 185,186, из књиге Васпитање.

»Још увек је тачно да су деца најпријемчивија за поуке из Јеванђеља; њихова срца отворена су божанском утицају, снажна да задрже примљене поруке. Мала деца могу бити хришћани са искуством, које је у складу са њиховим годинама. Потребно је да се васпитавају у духовности и родитељи треба да им дају сваку предност да би могли обликовати карактер по узору на Христов карактер.

Очеви и мајке своју децу треба да сматрају млађим члановима Господње породице, који су им поверени да их васпитају за Небо. Поуке које сами учимо од Христа треба да пренесемо својој деци онако како их млади умови могу прихватити, откривајући им, мало-помало, лепоту небеских начела.« (Елен Вајт, Чезња векова, стр. 515 оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Да ли се слажете да многи који прихватају Христа то чине пре у младости него када постану старији? Они који сумњају могу да тврде да је разлог томе што су исувише наивни и неискусни да увиде лудост онога што чине. С друге стране, да ли је то можда зато што још увек нису отврднели и испунили се подругљивошћу и неверством као одрасли? Односно, да ли их њихова невиност и отвореност чини пријемчивијима утицају Светог Духа? Разговарајте о томе.

2. Како данашња Црква може да се организује да буде попут Христа у свом односу према деци? Шта сваки верник лично може да уради да би био више пријатељски расположен према младима који можда експериментишу са чудном модом, необичним музичким укусима или понекад чудним понашањем? Како Црква може да постане енергичнија, и тако привуче активну омладину?

3. Које кораке верници могу да предузму да би помогли заинтересованим младима који желе да се крсте и промене свој живот следећи Христа?

4. Размислите о особинама деце због којих је Исус рекао: »Ако се не повратите и не будете као дјеца, нећете ући у Царство небеско.« (Матеј 18,3) Какво значење имају ове речи? У исто време, какво значење немају?

ПОУЧАВАЊЕ БОЛЕСНИХ

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 53,4; Матеј 8,17; Марко 2,1-12; Филибљанима 4,4-9; 1. Јованова 3,20-22; Јован 11,37-44.

Текст за памћење: »И приступише к Њему људи многи који имаху са собом хромијех, слијепијех, нијемијех, узетијех, и другијех многијех, и положише их к ногама Исусовијем, и исцијели их. Тако да се народ дивљаше, видећи нијеме гдје говоре, узете здраве, хроме гдје иду, и слијепе гдје гледају, и хвалише Бога Израиљева.« (Матеј 15,30.31)

»Исус је за време своје службе више времена посвећивао лечењу болесника него проповедању. Његова чуда потврђивала су истинитост Његових речи да није дошао да уништи и погуби, већ да спасе. Сваком Његовом доласку претходила је вест о Његовом милосрђу. Они који су приликом Његовог проласка постали предмет Његове милости, поново су уживали у здрављу и користили своју обновљену снагу. Мноштво се окупљало око њих да са њихових усана чује о делима која је Господ учинио. Његов глас био је први звук који су многи икада чули, Његово име било је прва реч који су икада изговорили, Његово лице било је прво лице које су многи икада угледали. Зашто не би волели Исуса и зашто Га не би прослављали? Када је пролазио варошицама и градовима, Он је био сличан животодавној струји која је ширила живот и радост.« (Елен Вајт, У потрази за бољим животом, стр. 19,20 оригинал)

Прочитајте текстове у Књизи пророка Исаије 53,4; Јеванђељу по Матеју 8,17 и Јовану 9,1-3. Како треба да схватимо ове текстова? Која питања покрећу? Какву наду нам нуде?

Болест је у прошлости сматрана последицом одређених греха. (Чак и данас, ко се није понекад – макар само за тренутак – запитао да ли је болест, његова или вољених особа, дошла као казна за грех?) У Књизи о Јову, његови пријатељи сматрали су да су његове невоље, међу којима је била и болест, последица скривених греха. Слично томе Христови ученици су сматрали да је слепило казна због нечијих греха. Према томе болест не захтева дијагнозу или лечење, већ испаштање. Матеј наводи Исаијино пророчанство о Месији, објашњавајући да је Христос испунио то пророчанство и да у Њему можемо пронаћи исцељење.

Различите старе паганске традиције имале су божанства која су лечила, али ниједна није имала богове који су на себе преузимали болести. Исаија је прорекао Искупителја који ће преузети наше болести и грехе. У другим старим традицијама постојала је жртва помирења као замена, која се приносила у корист владара. Замена су жртвоване да би се уклониле божанске намере против цара, пребацујући тако казну са једне особе на другу. Нигде, међутим, није постојала традиција у којој цар умире као замена за своје поданике.

То је, међутим, управо оно што је Исаија рекао и апостол Матеј потврдио: Небески цар је понео људске болести (Исаија 53,4; Матеј 8,17).

Исус је знао да је Његова мисија да проповеда о избављењу и лечи сломљене у срцу (Лука 4,17-19). Привлачио је многе силом своје љубави и карактера. Људи су Га следили зато што су се дивили Његовом лако разумљивом проповедању. Други су опет постали Његови ученици због начина на који се опходио према сиромашнима. Многи су, међутим, следили Христа зато што их је дотакао и излечио њихове слабости.

Сви имамо своје слабости. Како можемо да научимо да поучавамо друге својим саосећањем у њиховим слабостима – слабостима које можемо да разумемо тако добро и из личног искуства.

Проучите текст у Јеванђељу по Марку 2,1-12. Шта можемо да научимо о вези између физичке болести и греха? Које закључке не би требало да донесемо на основу ове приче?

Супротно библијској доктрини, стара грчка филозофија раздвајала је духовну (душа) и физичку (тело) димензију људског постојања. Верујући да је људска душа бесмртна, многи Грци потценили су важност свога тела. Будући да је тело привремено и да временом умире, сматрано је мање важним од вечне душе.

У ствари, у једном од најпознатијих античких текстова, Платон описује свог учитеља Сократа, који је на самрти, како дуго и речито говори о томе како је тело искварено и зло, и да ће приликом смрти његова бесмртна душа коначно бити слободна да чини све оно што јој је тело онемогућавало до тада.

Библијско учење је, потпуно, радикално другачије. Људско тело је посебно Божје дело стварања. Бог га је дивно саздао (Псалам 139,14). Затим, тело није раздвојено од душе. Тело, ум и дух су различити видови људске личности или постојања, а не независни ентитети. Из тога следи да све што утиче на тело, утиче на ум и дух, друга два међусобно повезана вида личности. Стога, кад год је Христос лечио, Он није само уклањао рак или лечио срчана обољења; Он је мењао физичко, ментално и духовно људско постојање.

Исус није лечио само тело, већ целокупну личност. Његов целовит приступ показивао је да је физичко здравље било недељиво од духовног здравља. Путем физичког исцељења он је утицао на духовну промену. То је, у великој мери, била коначна сврха. Зашто би лечио људе који би после одређеног времена ионако умрли и суочили се са вечним уништењем на крају времена?

Иако болест може да буде непосредна последица грешних навика, људи се често, чак и бебе, разболевају без очигледног разлога, јер смо сви жртве палог света. Зашто је важно да не заборавимо ову тужну истину када желимо да служимо болеснима или онима који пролазе кроз болно раздобље због вољених који су болесни?

ИСЦЕЉЕЊЕ УМА И ТЕЛА

Физичким исцељењем и умним обновљењем Исус је стварао ученике. Често су они, који су се Исусу обраћали за помоћ боловали и од менталних и физичких болести. Физичка обнова сама за себе никада није била крајњи циљ. Коначни циљ увек је био стварање ученика. Излечење може да пружи двадесет, педесет, можда седамдесет и пет додатних квалитетних година живота. Учење нуди вечни живот са Христом.

У Јеванђељу по Луки 8,26-39. обузети човек из околине гадаринске молио је да се придружи Исусу. Уместо тога, Христос му је наложио да евангелизира своју породицу и суграђане. Пошто је био тако чудесно излечен, постао је моћан сведок за Исуса.

Проучите текстове у Јеванђељу по Матеју 6,19-34; 1. Петровој 5,7; 2. Коринћанима 4,7-10; Филибљанима 4,4-9; 1. Јовановој 3,20-22. Како начела споменута у овим стиховима олакшавају немир, кривицу и срамоту који су узроци многих менталних болести?

Физичка болест понекад је проузрокована менталним узроцима. Веза између ума и тела добро је испитана у медицинској науци. Немир изазива стомачне проблеме. Брига изазива поремећаје у спавању. Неконтролисани гнев доводи до срчаних обољења. Поучавање људи о начелима менталног здравља треба да нагласи важност поверења у Бога, који их уводи у личну духовну посвећеност и пунину учења.

»Сваки дан има своје терете, своје бриге и невоље; када се сретнемо, колико смо спремни да говоримо о својим тешкоћама и искушењима. Толико нам се невоља намеће, толиким страховима повлађујемо, толике терете неспокојства носимо, да би неко могао да претпостави да немамо Спаситеља који је сажалив и који нас воли, и који је спреман да слуша искања и да нам у свако доба пружи брзу помоћ у невољи.« (Елен Вајт, Пут Христа, стр. 121 оригинал)

Иако ходање са Господом није гаранција доброг здравља, нема сумње да мир у уму који произилази из познавања Господа може, чак и у физичком смислу, да има позитиван утицај на нас. На које практичне начине можемо да усвојимо начела из данашње лекције и применимо их у сопственом животу, нарочито ако смо склони бризи?

ВАСКРСЕЊЕ И ЖИВОТ

У свету у коме смрт увек има последњу реч, бар засада, коју велику наду проналазимо у следећим стиховима? Лука 7,11-17; Марко 5,21-43; Јован 11,37-44.

Политичари, забављачи и спортисти морају обавезно да понуде нешто да би стекли подршку људи. Политичари често дају празна и невероватна обећања којима привлаче масе. Забављачи користе своје способности да пробуде осећања и остваре повезаност са публиком. Спортисти задивљују мноштво својим физичким способностима. Затим ту су ту и завидни посматрачи који желе да поседују такве вештине.

Шта Исус нуди? Да смањи незапосленост? Повећа плате? Задивљујуће вештине баратања лоптом? Невероватне гласовне могућности? Извођења која доводе гледаоце до суза? Уместо тога Исус нуди нешто што нико на свету не може: вечни живот у новом свету. Шта је важније у поређењу са тим?

Док нам рекламе на телевизији вређају интелигенцију својим исувише претераним да би било истинитим понудама, Исус очигледно превазилази њихова претеривања својом најбољом животном понудом: бесплатним вечним животом без икакве наплате за транспорт и испоруку! Неверници би несумњиво исмејали такву непоновљиву понуду. Конкуренти би произвели јефтину имитацију (сотонина идеја о бесмртној души). Могући купци би опрезно испитали да ли је све што се тврди у понуди тачно. Исус је пружио три позната доказа да одговори неверницим, раскринка имитације, и задовољи искрене трагаче. Јairoва кћер, удовичин син, и, коначно, Лазар доказали су да је та исувише добра понуда била истинита, права. Болест и несреће могу у почетку да надвладају, али вечни живот на крају ће однети победу. Исцељење се неће догодити сваки пут када затражимо, али вечни живот је загарантован свима који прихвате Исуса за свог Спаситеља.

Исто је и данас са нама. Као што знамо, излечење се много пута једноставно не оствари онако како ми желимо. Људи пате, понекад и годинама, од исцрпљујућих и болних болести, које не само што не могу да буду излечене, већ се и погоршавају. Људи умиру од болести, упркос помазању и молитви. Ми немамо одговор зашто у неким случајевима наступи излечење, а у другим не.

Мада је оно што имамо много боље чак и од чудесног исцељења, а то је обећање о васкрсењу у вечни живот на крају времена, када Исус дође а »свечи Вишњега преузму царство, и држаће царство навек и довека«. (Данило 7,18)

Зашто је то обећање – обећање о вечном животу – тако суштинско и важно за нас? Где бисмо били без њега? Да ли бисмо имали икакву наду без њега?

ХРИСТОВО НАСЛЕЂЕ

Проучите текстове у Делима 3,1-19; 5,12-16; 9,36-42; 20,7-10; 1. Коринћанима 12,7-9. 28-31; Јакову 5,13-16. Како савремени хришћани треба да оцене важност исцелитељске службе у новозаветној Цркви?

Ученици из првог века били су непосредни сведоци испуњења Христовог обећања да ће видети »већа дела од ових«. (Јован 1,50, упореди: Јован 5,20; 14,12) Чудесна излечења и васкрсења пратила су службу првих, најистакнутијих хришћанских ученика: Петра и Павла. Ти догађаји одиграли су значајну улогу у расту ране Цркве. Божје вечно присуство, означено чудесним излечењима, утицало је на хиљаде верских вођа да прихвате Исуса. Њихови верници су их у томе следили.

Понекад су нови ученици погрешно схватили божанске намере. Симон је покушао да купи чудесну силу, откривајући тако себичне побуде (Дела 8,9-25). Већина је, међутим, препознала да је важност тих невероватних чуда у томе што откривају Божје присуство међу њима. Ови прикази божанске силе пружили су доказ да Бог постоји и да је достојан њихове хвале.

Иако се Христос вазнео на Небо, мноштво Га је и даље следило кроз службу Његових ученика. Они су наставили мисију коју је Исус започео. Испуњавали су визију коју је Христос поделио са њима.

Здравље је без сумње било стална брига и служба исцељења стална обавеза Христове цркве. Исцељење је убројано међу духовне дарове. Упутства за пружање Божје исцељујуће благодати онима који су погођени болешћу записана су у Светом писму. Ти дарови користиће верницима до Христовог другог доласка, када ће их Његово лично присуство учинити непотребним. Црквена историја бележи посвећеност верника здравственој служби током различитих временских периода. Ублажавање људске патње била је важна побуда. Међутим, други су препознали службу исцељења као први корак у упознавању читавог Јеванђеља.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте текстове у Јеванђељу по Луки 18,35-43; 13,10-17; 14,1-6; Јовану 6,1.2; Марку 6,5-7; 6,54-56; 7,31-37; 8,22-26; Матеју 8,1-19; 12,15-23; поглавља »Наш пример«, стр. 17-21, и »Исцељење душе«, стр. 73-85. у књизи Елен Вајт У потрази за бољим животом.

»Одузети је у Христу нашао исцељење и душе и тела. Њему је било потребно здравље душе да би могао да цени здравље тела. Христос је морао да да здравље уму и очисти душу од греха пре него што је могао да излечи телесну болест. Ова поука не сме се занемарити. Данас има хиљаде оних који пате од телесних болести који, као и одузети, чезну за вешћу 'опроштени су ти греси'. Темељ њихових болести је терет греха са својим немиром и неудовољеним жељама. Они не могу да нађу излечење, док не дођу Исцелитељу душе. Мир који једино Он може да да, обновиће снагу ума и здравље тела...

Када се вратио својој породици, носећи са лакоћом лежај на коме је пре кратког времена полако однесен из њихове средине, у дому одузетог настало је велико весеље... Из овог дома уздизала се радосна захвалност и Бог се прославио у своме Сину који је обновио наду безнадежном и снагу болесном. Овај човек и његова породица били су спремни да свој живот положе за Исуса.« (Елен Вајт, У потрази за бољим животом, стр. 77,79 оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

- 1. Како здравствена служба може да отвори срце и ум, који су иначе затворени за Јеванђеље? Како хришћани могу да се сачувају од грешног схватања да је излечење крајњи циљ?**
- 2. Како цркве које нису повезане са болницама могу да учествују у служби исцељења? Како хришћани укључени у службу исцељења могу да избегну да у јавности буду повезани са такозваним исцелитељима вером?**
- 3. Шта можемо да кажемо будућим ученицима који, читајући о излечењима у Библији, дођу у нашу цркву или болницу у потрази за исцељењем које се не догађа? Које бисмо им одговоре дали? Које одговоре можемо дати себи, док покушавамо да разумемо такве прилике? Можемо ли да пронађемо у Библији одговоре који нам могу помоћи у таквим случајевима?**

ПОУЧАВАЊЕ »ОБИЧНИХ«

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 2,21-28; Матеј 15,32-39; Матеј 16,13-17; Лука 12,6.7; 13,1-5; Јаков 2,1-9.

Текст за памћење: »И ходећи покрај мора видје Симона, и Андрију брата његова гдје бацају мреже у море; јер бијаху рибари. И рече им Исус: Хајдете за Мном, и учинићу вас ловцима људскијем. И одмах оставивши мреже своје пођоше за Њим.« (Марко 1,16-18)

Христова смрт све нас је учинила једнакима: показала је да смо сви грешници којима је потребна Божја милост. У светлости крста руше се етничке, политичке, економске и друштвене баријере. Иако, понекад, у раду за друге, заборављамо ову важну истину, и посебно тежимо да досегнемо оне које сматрамо »вредним поштовања« или »великим« у очима света.

То није случај са Исусом, који је увидео бесмисао и празнину светске величине и части. У ствари, у много случајева, управо су »најуспешнији« људи – фарисеји на добром положају, богати садужеји, припадници римске аристократије – били ти који су Му задавали највише проблема. За разлику од њих, »обични« људи – столари, рибари, земљорадници, домаћице, пастири, војници и слуге – окупљали су се око Њега и прихватили Га.

СКРОМНИ ПОЧЕЦИ

Прочитајте текстове у Јеванђељу по Луки 2,21-28; Марку 6,2-4 и 3. Мојсијевој 12,8. Шта ови стихови говоре о економском положају породице у којој је Исус рођен? Како је тај положај утицао на Његову службу?

Јосифова и Маријина жртва паљеница и жртва за грех јасно указују да су припадали сиромашној групи људи. Ова традиција потиче из закона забележеног у 3. Мојсијевој 12,8. по коме се од родитеља захтевало да принесу јагње на жртву. Међутим, из саосећања према сиромашнима били су могући изузеци. Грлице или голубови могли су бити принесени као замена уколико су родитељи сиромашни. Тако је од самог почетка – од рођења у шталици до принесених жртава у Храму од стране Његових родитеља – Исус приказан као неко ко је прихватио људску природу у дому сиромашних и »обичних« људи. У ствари, археолошки докази, такође, указују да је град Назарет, у коме је Исус провео своје детињство, био прилично сиромашан и неважан град. Иако је дрводеља било часно занимање, оно га сигурно није сврстало међу »елиту«.

»Исусови родитељи били су сиромашни и зависили су од свакодневног мукотрпног рада. Био је упознат са сиромаштвом, самоодрицањем и оскудицом. Ово искуство било је Његова заштита. У Његовом марљивом животу није било тренутака доколице да позову искушење. Није било бесциљних часова који би отварали врата порочном дружењу. Колико је год било могуће, Он је затварао врата кушачу. Ни зарада, ни задовољство, ни одобравање, ни прекор нису Га могли навести да пристане на рђаво дело. Био је мудар да препозна зло, а јак да му се одупре.« (Елен Вајт, Чезња векова, стр. 72 оригинал)

Творац свега створеног (види Јован 1,1-3) дошао је међу људе, не само као људско биће, беба, што је само по себи задивљујуће, већ као члан сиромашне породице! Какав став треба да имамо према нечему тако невероватном? Који је једини став који треба да заузмемо?

ПРОМЕНА »ОБИЧНИХ«

Прочитајте текстове у Јеванђељу по Јовану 2,1-11. и Матеју 15,32-39. Како је Исус користио једноставне, свакодневне жеље и потребе да ствара нове ученике и промени њихов живот?

»Обични« људи имају исте телесне, емоционалне и друштвене жеље. Потребна им је телесна храна, значај сопствене личности и пријатељство. Исус је разумео те потребе. Различите друштвене прилике пружале су Му могућност да досегне људе кроз те свеопште жеље.

Исус је претварао воду у безалкохолно вино, или рибаре у проповеднике (Марко 1,16-18), Он је могао да претвори обично у изузетно. Присутни су, међутим, у таквим приликама често доводили у питање Његово порекло и образовање (Марко 6,3). Било им је необично што је Исус све то чинио без икаквог разметања. Будући да су чезнули само за нечим посебним, занемарили су оно што су сматрали обичним и тако претрпели вечни губитак.

Исус је често позивао људе који су сматрани обичним, зато што нису осећали самодовољност и били спремни да се у потпуности ослоне на Бога, када је њихов успех у питању. Људи често због својих талената, способности и достигнућа не могу да осете потребу за нечим већим од себе самих. Каква ужасна обмана! Многи међу Христовим савременицима имали су високо образовање, друштвени положај или богатство. Ипак, њихова имена давно су заборављена. Запамћени су обични људи – земљорадници, рибари, столари, пастири, грнчари, домаћице, слуге – они који су преображени у невероватне сведоке за Христа.

Сви смо понекад одушевљени веома богатим и успешним људима, зар не? Да ли се и вама то догодило? Како можете да цените све људе, без обзира на њихов статус, славу или богатство?

ПОЗИВ РИБАРУ СА МНОШТВОМ МАНА

Петар се у Новом завету истиче као један од најутицајнијих ученика. У ствари, он је постао један од најутицајнијих људи у читавој људској историји. Поново је реч о промени »обичног« у изузетно!

Прочитајте следеће текстове. Колико они помажу да разумемо како је Петар, упркос великим погрешкама, доживео тако изузетну промену?

Лука 5,1-11. Шта је Петар овде рекао и тиме показао да је био свестан своје потребе за Исусом? Зашто је важно да ту особину негујемо у личном животу?

Матеј 16,13-17. Колико ови стихови говоре о Петру и његовој отворености за утицај Светог Духа?

Матеј 26,75. Какав увид из овог текста имамо у Петров живот и у то како је Бог могао да га употреби?

Исус је, без сумње, провео доста времена са Петром, који је доживео многа и велика искуства са Њим. Иако је био само »обичан« рибар са мноштвом слабости, после времена проведеног са Исусом, Петар је доживео корениту промену – чак и после неких тешких грешака, као онда када се три пута одрекао Исуса, а то му је Исус рекао да ће учинити.

Иако се многи спорни тренуци јављају у причи о Петру, у тренутку када је схватио ко је Исус, постао је свестан својих слабости и признао их. Тако је Исус стрпљивим радом променио Петров карактер пун мана у личност која је утицала на ток историје.

Зашто морамо да будемо пажљиви у доношењу суда о онима за које сматрамо да не могу бити спасени? Зашто то тако лако чинимо?

НЕБЕСКА ПРОЦЕНА

Један еванђелиста је једном приликом славио (вероватно се хвалио) што су на његовим предавањима присуствовали људи из вишег друштвеног staleжа. (Надамо се да би исто тако славио и због присуства »обичних« људи.)

Међутим, Христос није правио никакве класне разлике; никога није сматрао »обичним«; сви су били изузетак. Зато нас не изненађује што је Исус досегао мноштво свакодневним илустрацијама и једноставним говором. Ништа у Његовом понашању није указивало да је ико искључен из Његове бриге. Они који у данашње време стварају ученике морају исто тако да буду пажљиви да у раду за Бога не одају утисак да некога цене више од других.

Прочитајте текстове у Јеванђељу по Луки 12,6.7; 13,1-5; Матеју 6,25-30. Како нас ови текстови уче о вредности сваког човека? Лако је рећи да верујемо у то, али како ипак можемо да правимо разлике које је универзалност Крста заувек избрисала?

Најјефтиније птице које су се продавале на пијаци били су врапци. Пар врабаца је могао да буде купљен за један асарион, најмањи бакарни новчић, који је имао веома малу вредност. Али, безначајни врапци нису били заборављени на Небу.

Колико више је то случај са људима, онима за које је Исус умро? Христос је умро за нас, не за птице. Крст потврђује »бескрајну вредност« сваког људског бића, што превазилази нашу моћ схватања, без обзира на њен или његов статус у животу – статус који често није ништа више до људска замисао која се темељи на идејама и карактеристикама које су на Небу безначајне, или чак супротне небеским начелима.

Елен Вајт је записала: »Христос би умро за једну душу, да би она могла живети кроз вечна времена.« (Testimonies for the church, вол. 8, стр. 73) Једну душу! Размишљајте о овој невероватној мисли. Како она треба да утиче на то како видимо не само друге, већ и себе?

НЕПОДЕЉЕНО ДРУШТВО

Можда је најпривлачнија друштвена карактеристика раног хришћанства била одсуство класних разлика. Зидови који су раздвајали људе срушили су се под утицајем Јеванђеља. Обична особа побеђивала је у Христу. Христос је мењао обично у изузетно. Столари, цариници, камениоресци, краљице, слуге, свештеници, Грци, Римљани, мушкарци, жене, богати, сиромашни, сви су постали једнаки у Христовом царству милости. Хришћанска заједница заиста треба да буде »бескласно друштво«.

Шта нас сваки од наредних текстова учи о једнакости? Узимајући у обзир културну позадину времена у коме су живели библијски писци, зашто није било лако разумети тај основни концепт?

Галатима 3,28.29.

Јаков 2,1-9.

1. Петрова 1,17; 2,9.

1. Јованова 3,16-19.

Прочитајте текстове у Делима 2,43-47; 4,32-37. Како су први хришћани у пракси примењивали начела универзалног прихватања? Како је идеја да Бог воли обичне, свакидашње људе утицала на велико ширење раног хришћанства? Упитајмо се, такође, колико успешно, појединачно и заједнички, примењујемо ова начела у служби светима? Шта нас спречава да будемо још бољи у тој важној области рада?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље »Животно дело«, стр. 269.270. у књизи Елен Вајт Васпитање и »У раду за средње слојеве«, стр. 564-566. у књизи Елен Вајт Евангелизам.

»У завршном раду на проповедању Јеванђеља, пред нама је непрегледно поље које треба обрадити; више него икада пре, дело мора да стекне помагаче из редова обичних људи. Млади и стари биће позвани с поља, из винограда и радионица, и Учитељ ће их послати да објаве Његову вест. Многи међу њима имали су мало могућности да се образују; али Христос препознаје у њима особине које их чине способним да испуне Његову намеру. Ако од срца прегну на рад и наставе да уче, Он ће их оспособити да раде за Њега.« (Елен Вајт, Васпитање, стр. 269.270)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Зашто је Исус био тако успешан у окупљању ученика међу обичним људима? Зашто Његова вест није исто тако спремно прихваћена међу богатима и припадницима друштвене елите? Како је Исусово скромно порекло допринело Његовом успеху у досезању срца и ума обичних људи? Колико би успешан Исус био у досезању обичних људи да је живео на земљи као принц или богати поседник?

2. Прочитајте заједно у разреду 1. Коринћанима 1,26-29. Које идеје су кључне у овом тексту? Прочитајте пажљиво текст у коме Павле каже да је Бог изабрао »слабо пред свијетом да посрами јако«. Шта то значи? Како као хришћани можемо да разумемо ту невероватну идеју? Шта нам ови стихови говоре о трагичној изопачености овога света? Како можемо бити сигурни да и сами нећемо имати удела у његовој покварености?

3. Шта као разред можемо да учинимо да будемо од користи обичним људима? Зашто они који шире Јеванђеље међу људима треба више да се посвете практичнијим темама од теоријских, нарочито када желе да досегну људе који пате и којима је потребна помоћ?

ИСУС И ДРУШТВЕНО ОДБАЧЕНИ

Текстови за проучавање у току седмице: Матеј 21,28-32; Јован 8,1-11; Марко 5,1-20; Јован 4,5-32; Матеј 9,9-13.

Текст за памћење: »А жена остави судове своје и отиде у град и рече људима: **Ходите да видите Човјека који ми каза све што сам учинила, да није то Христос?**« (Јован 4,28.29)

Млада жена – са веома тужном и тешком животном причом (између осталог, двоје ванбрачне деце родила је до своје петнаесте године) – била је у затвору, чекајући суђење зато што је убила социјалног радника који је дошао да јој одузме бебу, једину особу чију је љубав дотада могла да осети.

Без мајке, оца, супруга, рођака, чак и пријатеља, сама се суочавала са страшном будућношћу. Међутим, током неколико посета пастора ова безнадежна млада жена научила је да је – упркос свим грешкама, упркос очајној ситуацији у којој се нашла, и упркос свему што ју је чекало – Христос је воли и прашта јој. Без обзира како је друштво посматрало ову младу жену, она је упознала Божју вечну љубав. Ова друштвено одбачена особа открила је смисао и циљ у Господу, чија љубав и прихватање превазилази све друштвене норме и обичаје, чак и оне »добре«.

ЉУДИ СА ДНА ДРУШТВЕНЕ ЛЕСТВИЦЕ

Друштва су успоставила хијерархију. Богати или образовани људи обично заузимају највише положаје. Морални грађани, »обични« људи, обично заузимају места у средини друштвене лествице. Затим су ту и људи са друштвеног дна као што су проститутке, зависници, криминалци, бескућници и други. Током Христовог времена тој групи су припадали губавци и цариници.

Прочитајте текстове у Јеванђељу по Матеју 21,28-32 и Луки 15,1-10. Шта ови текстови говоре о Христовом ставу према друштвено одбаченим особама?

Шта се догодило, зашто је друштвено одбачене особе ставио испред самоправедних? Шта су људи са дна друштвене лествице схватили што друштвена елита често није успевала? Зашто је Исус имао више успеха у раду са нижим него у вишим друштвеним слојевима?

Иако огрубели од грешних задовољстава, и понекад одвојене спољашности, ипак је било лакше досегнути друштвено одбачене него поносну, охолу, самоправедну елиту. Често, испод хвалисања одбачених лежи емоционална празнина због недостатка самопоштовања. Нарочито током тинејџерских година, такви људи отворено се буне, упорно покушавајући да изграде лични идентитет да би уклонили несигурност коју осећају. Тај идентитет се изграђује у супротности са жељама оних који представљају ауторитет (често родитељи) тој особи.

Исус није улагао напоре да уништи њихово већ умањено осећање самопоштовања. Уместо тога, Он је обнављао осећање личне вредности. Изградио је тај темељ сталним пружањем љубави и прихватањем друштвено одбачених, чија су се срца топила под утицајем Христовог топлог и нежног прихватања.

Какав је ваш став према онима које друштво сматра изопштенима? Будите поштени: зар у много случајева, не осећате одређену надмоћ у односу на њих? Ако је тако, размислите о последицама таквих осећања?

Прочитајте текст у Јеванђељу по Јовану 8,1-11. Како нас овај текст учи о Исусу и особама које је друштво одбацило?

Након духовног освежења које је примио на скровитом месту на Маслинској гори, Исус се вратио у Храм. Мноштво се окупило у Његовој близини. Док је проповедао, фарисеји су силом довели жену прељубницу пред Њега. Почели су да Му постављају питања у вези са Мојсијевим законом који говори о прељуби и који за то дело прописује смртну казну. Исус је знао да је то испитивање било неискрено. Желели су да Му поставе замку, а не да сазнају истину. Главна пресуда судске власти (смртна казна) била је повучена из јеврејских судница. Јеврејске вође сматрали су да ће Христово поштовање јеврејских закона бити угрожено ако се јавно успротиви каменовању грешнице. У супротном, ако подржи погубљење, оптужили би Га да је прекршио римски закон.

Ова беспомоћна, али крива жена нашла се у политичкој завери јеврејских вођа. Будући да није била упозната са Исусовом службом, није могла да зна за Његову милостиву природу. Иако се чинило да ће изговорити смртну пресуду, Он је започео своју изјаву незаборавним речима: »Који је међу вама без греха...«

Ове речи су ставиле обе стране у исти положај. Безгрешни људи могли су да искористе власт и без милости изврше казну. Грешни људи су на неки начин имали обавезу да буду милостиви. Међутим, осим Исуса, међу присутнима није било људи без греха. Верске вође полако су се разишле, а ова друштвена изгнаница, крива колико је могла бити, добила је милост.

»У чину опраштања овој жени и храбрењу да живи бољим животом, Исусов карактер одсјајује лепотом савршене правде. Иако не прикрива грех, нити смањује осећање кривице, Он ипак не жели да осуди, већ да спасе. Свет је за ову заблуделу жену имао само подсмех и презир, али Исус је изговорио речи утехе и наде.« (Елен Вајт, Чежња векова, стр. 462 оригинал)

Иако Елен Вајт описује детаље о завери у којој се нашла ова жена, она је, ипак, била прељубница, ухваћена »на делу«. Сплеткарење вођа није променило ту чињеницу. Па ипак, било јој је опроштено. Како можемо и ми да покажемо милост, чак и према кривцима, а да притома не »прикривамо« грех?

ОНИ КОЈИ СУ НАЈНИЖЕ ПАЛИ

Прочитајте текст у Јеванђељу по Марку 5,1-20. Упоредите прилику у којој се нашао овај човек са положајем бескућника у данашњем свету. Упоредите његов опис са ментално оболелим особама. Које сличности и разлике постоје? Како се савремено друштво опходи према људима који болују од неке менталне болести? Како објашњавате Исусов налог излеченоме да јавно говори о овом догађају, иако је стално саветовао друге да задрже све у тајности?

Гледајући из нашег угла данас, тешко је замислити да се неко налазио у тако тешком стању и да је живео на гробљу. Иако неки тврде да је човек био само луд, текст нам говори другачије. (Поред тога, како се та идеја уклапа са оним што се догодио свињама?)

Оно што је кључно у овој причи јесте да нико, без обзира колико понижен – зато што је обузет демонима, ментално болестан, зависник од дроге, или било шта друго – не треба да буде одбачен. У неким случајевима је потребна професионална помоћ, и треба је пружити кад год је то могуће.

Као хришћани не смемо да заборавимо да је Христос умро за све, и да чак и они за које сматрамо да им не можемо помоћи ипак заслужују милост, поштовање и љубазност. Поред тога, ко смо ми да некога прогласимо безнадежним случајем и сматрамо да је изван Божје силе? Са наше тачке гледишта ствари могу изгледати лоше, али са Божје свако људско биће има безграничну вредност. Да није било крста сви наши случајеви били би безнадежни, а то је веома важно да запамтимо, када се сусрећемо са болесним и поремећеним особама.

Размислите да ли познајете неке људе који се налазе у заиста рђавом менталном, духовном или физичком стању и због чега. Покушајте да их посматрате онако како их посматра Бог пун безусловне љубави. Поред молитве, шта још можете да урадите да им помогнете у њиховим потребама и откријте им Божју љубав?

ЖЕНА НА СТУДЕНЦУ

Проучите текст у Јеванђељу по Јовану 4,5-32. а затим одговорите на следећа питања:

1. Које друштвене обичаје је Исус прекршио, и зашто? Шта нам то говори о »друштвеним обичајима« и какав став треба да заузмемо према њима, када ометају сведочење? Који друштвени обичаји вас спречавају у сведочењу другима?

2. На који начин је Исус суочио жену са њеним грешним животом? Које поуке можемо да извучемо из Његовог приступа?

3. Шта ова прича открива о предрасудама Исусових ученика? Запитајмо себе, када и ми чинимо исту грешку?

4. Иако је на њу оставила дубок утисак чињеница да Исус зна да је водила недоличан начин живота, шта је жена рекла у свом сведочењу што је показало да је и даље имала неке недумице о томе ко је Исус? Које поуке можемо извући из тога о нашој потреби да искажемо стрпљење у раду за друге?

ЦАРИНИЦИ И ГРЕШНИЦИ

Тешко је замислити како би наш свет изгледао да није дошло до појаве греха. Лепота природе, чак и после толико хиљада година, и даље сведочи о Божјој величини, сили и доброти. Наши грехом замагљени умови тешко да могу да схвате какво би човечанство и међуљудски односи били да наш свет није пао. Једно је сигурно, а то је да класних разлика, предрасуда, културних и етничких препрека, које утичу на свако друштво и културу, не би постојали.

Жалосно је то што те границе неће нестати пре Христовог повратка. Напротив, како свет у коме живимо буде постајао све гори, нема сумње да ће и те препреке, такође, постати још горе. Као хришћани, међутим, морамо да учинимо све што је у нашој моћи да нађемо начин да превазиђемо те границе које су проузроковале тако много бола и патње у свету, нарочито онима које друштво одбацује као највеће изопштенике.

Прочитајте текст у Јеванђељу по Матеју 9,9-13. На који начин је у овом тексту Христовим речима и делима приказано право хришћанство? Посебно се усредсредите на Његове речи, узете из Старог завета: »Јер је Мени милост мила, а не жртва.« (Осија 6,6) Зашто морамо бити пажљиви да не усвојимо неке ставове које Исус овде оштро осуђује – нарочито зато што смо сви до неког степена припадници одређеног друштва, и уједно под утицајем предрасуда и друштвених препрека које су део свакога друштва?

»Фарисеји су посматрали Христа како седи и једе са цариницима и грешницима. Био је смирен, прибран, љубазан, учтив и пријатељски расположен. Иако су могли само да се диве таквом призору, они нису могли да га поднесу, јер је такво понашање било толико различито од онога што би они урадили. Охоли фарисеји величали су сами себе, а презирали оне који нису били благословени таквим предностима и виделом као они. Гајили су мржњу и нетрпељивост према цариницима и грешницима. Ипак, у Божјим очима њихов грех је био већи. Небеска светлост је обасјавала њихов пут, говорећи: 'Ово је пут, идите њим', али они су одбили тај дар.« (Елен Вајт, The SDA Bible Commentary, вол.5, стр. 1088)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следећа поглавља у књизи Елен Вајт Чезња векова: »На Јаковљевом извору«, стр. 183-195; »Ћути, престани«, стр. 333-341; »Међу замкама«, стр. 460-462; и поглавља у књизи Елен Вајт У потрази за бољим животом: »Помоћ кушанима«, стр. 161-169; »Рад за неумерене«, стр. 171-182; »Помоћ незапосленима и бескућницима«, стр. 183-200.

»Једина група коју Он никада није штитио били су они који су у свом самопоштовању стајали по страни и са презрењем гледали на друге...

У онима који су пали треба пробудити сазнање да за њих није прекасно да постану добри људи. Христос је почаствовао човека својим поверењем и тако човеку указао поштовање које му припада. Чак и са онима који су најниже пали, Он поступа са поштовањем. Додир са непријатељством, поквареношћу и нечистотом, Христу је стално наносио бол, али Он никада није изговорио ниједан израз којим би показао да су Његова осећања задобила ударац, а да је Његов истанчани укус повређен. Он са нежношћу пуном сажаљења прима сва људска бића, без обзира на њихове рђаве навике, чврсте предрасуде или страсти које су овладале њима. Када имамо удео у Његовом Духу, посматраћемо све људе као браћу која имају слична искушења, који често падају и боре се да опет устану, који у сукобу са обесхрабрењима и тешкоћама жарко желе саучешће и помоћ. Тада ћемо их упознати и нећемо их обесхрабрити или одбити, већ у њиховим срцима пробудити наду.« (Елен Вајт, У потрази за бољим животом, стр. 164,165 оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Које личне ставове је потребно да промените да бисте постали успешни сведоци одбаченима од друштва? Шта у практичном смислу верници треба да промене да би Црква била успешнија? Како савремени хришћани треба да изграде разумна очекивања када раде за оне који се сматрају најтежим случајевима?

2. Како је Исус избегао да оправда грехе и осуди грешнике? На који начин је Христос уливањем поверења и пружањем охрабрења променио смер силазне путање оних које је друштво одбацило? Будући да су друштвено одбачене особе биле сумњичаве према верским вођама, како је Исус успео да се ти могући ученици осећају пријатно у Његовом друштву?

3. Које препреке стоје између друштвено изопштених људи и ваше цркве? Како те границе могу да буду уклоњене?

СА БОГАТИМА И ПОЗНАТИМА

Текстови за проучавање у току седмице: 5. Мојсијева 8,17.18; 1. Мојсијева 13,5.6; Јован 3,1-15; Лука 19,1-10; Марко 4,18.19; Матеј 19,16-26.

Текст за памћење: »Јер је коријен свију зала среброљубље којему неки предавши се зађоше од вјере и на себе навукосе муке велике.« (1. Тимотију 6,10)

Каже се да људи троше новац који немају, за ствари које им нису потребне, да би оставили утисак на људе које не воле.

Можемо расправљати о томе колико је ова изјава истинита, али оно што је сигурно јесте да новац може имати снажан утицај на све нас. Будући да личне навике у односу на новац представљају вредности које једна особа има, новац је у ствари питање духовности. Несумњиво је то разлог што Библија много говори о томе.

Слава често прати богатство. Филмске звезде, познати спортисти, политичари често поседују оба. Познате личности врше утицај, што је један облик моћи. Исус, међутим, није био задивљен ничијим богатством и моћи. Он је тежио да досегне и такве људе из истих разлога као и све остале: Он је желео да имају оно богатство које се новцем не може купити.

ОБИЛНО БЛАГОСЛОВЕНИ

Као пала људска бића, склони смо љубомори, нарочито према онима који имају више новца него ми (без обзира колико новца већ имамо). Библија, међутим, не омаловажава богатство или богате људе. Као и у случају многих ствари у животу, проблеми се не јављају због самих ствари, већ због начина на који се односимо према њима.

Који нам савет у вези са богатством нуди Свето писмо? 5. Мојсијева 8,17-18; 1. Мојсијева 13,5-6; 41,41-43; О Јову 1,1-3; Данило 4,28-31. Зашто је било важно да Израиљци не забораве одакле потичу њихови благослови?

Нема сумње да су људи попут Аврама, Јосифа, Мардохеја, Јестире, Језекије, Јосије и Јосафата били богати, али и духовни људи. Навуходоносоров пример нам, међутим, показује која опасност вреба, када богатство постане наш идол, што сваком од нас може лако да се догоди. Супротно томе, старом Израиљу је признавање Божје великодушности, кад је њихово богатство било у питању, доносило духовне и материјалне благослове. Било им је изричито наређено да не забораве одакле ти благослови потичу (Добра поука за све нас, зар не?).

Укратко, богатство само по себи не указује на духовно сиромаштво или равнодушност. Било је неких веома побожних и верних богатих људи, али и неких опаких и злих. У сваком случају, потребу за новцем не треба да претворимо у опседнутост, нити треба да презиремо оне који су богати. Њима је потребно спасење као и свакоме од нас.

Какав је ваш став према богатим људима? Лако је постати љубомран, зар не? Како можете да превазиђете та осећања и да богату особу посматрате као и све остале, као душу којој је потребно спасоносно знање о Исусу?

Богати, познати људи на добрим положајима нису плашили Исуса. Он није презирао, нити се дивио људима на високом друштвеном положају. Спаситељ је знао да финансијски напредак не може да пружи мир, лично задовољство, створи значајне међуљудске односе, или пронађе прави смисао. Лако се може догодити да богати буду усамљенији, незадовољнији или раздражљивији од најједноставнијих, најсиромашнијих и најпонижнијих хришћанских верника.

Анализирајте Исусов разговор са Никодимом (Јован 3,1-15). Који догађаји су вероватно покренули Никодимово интересовање за Исусову вест? (види 2, 13-25) Како значење је имала гама? Шта представља Христова суштинска порука упућена Никодиму?

Никодим је био сведок Божје силе и ауторитета који се открио у Исусовој служби и зато је желео да Га сретне, али у тајности. Исус је могао да не прихвати тај тајни састанак, али не желећи да ико погине, спремно је прихватио ту прилику да доведе Никодима један корак ближе небеском царству. Никодимово сиромаштво је било духовне, а не материјалне природе. Иако богат овоземаљским добрима и на високом друштвеном положају, био је гладан духовне хране.

Никодим се противио било каквом наговештају да је ученим Израелцима попут њега потребно обраћење. Исус је, међутим, био упоран, сучавајући Никодима са вечним избором између суда и спасења. Никодим је, страхујући да ће бити одбачен и исмејан, одбио да прихвати Исусов позив. Разговор је наизглед прошао безуспешно. Међутим, духовно семе, било је посејано, и полако је почело да ниче на тлу његовог срца.

»После Господњег вазнесења, када су се ученици расејали због прогонства, Никодим је одважно иступио напред. Употребивши своје богатство подупирући младу Цркву за коју су Јевреји очекивали да ће бити избрисана приликом Христове смрти. У време опасности, он који је био тако обазрив и сумњичав, био је чврст као стена, храбрећи веру ученика и дајући средства за напредак дела Јеванђеља. Они који су га раније поштовали, сада су му се ругали и прогнали га. Постао је сиромашан у земаљским добрима, али није се поколебао у вери која се у њему родила за време ноћног разговора са Исусом.« (Елен Вајт, Чежња векова, стр. 177 оригинал)

Част и богатство не иду увек заједно. Иако многи зарађују доста новца поштеним, напорним и вредним радом, примајући Божје благослове, други се опет баве непоштеним пословима. Неки зарађују новац на легалан, али неморалан начин, јер као што сви знамо није све неморално и нелегално.

Упоредите текст у Јеванђељу по Матеју 9,10-13. са текстом у Јеванђељу по Луки 5,27-32; 19,1-10. Шта је покренуло критике са којима се Исус суочио? Како нас Његова реакција на критике учи о милости?

Јерихон, место у коме је Закхеј живео, био је значајно трговачко средиште у коме се налазила и Иродова палата. Због свог географског положаја, постао је место окупљања царинске власти. Закхеј се лако могао обогатити на легалан начин као главни окружни цариник. Међутим, прича нам каже да га је похлепа нагнала да прекорачи законске границе. Зелоти патриоте презирали су чак и поштене царинике, јер су их гледали као оруђе у рукама римских тлачитеља, а нарочито су с презрењем гледали на непоштене царинике као што је био Закхеј. Матеј (Левије) заузимао је сличан положај у Капернауму, који је био под управом Ирода Антипе. Пошто су били оруђа римске власти, сматрани су издајницима, или још горе, издајницима лоповима.

Ипак, Христос се није дао одвратити. Супростављајући се друштвеним ограничењима, Исус је вечерао с њима, и зато примао оштре критике од свештеника и обичних грађана. Исусовим деловањем у њиховом животу, ови презрени људи на крају били су привучени Јеванђељу, док Матеј не само да је постао један од дванаесторице ученика, већ и писац Новог завета!

Треба да будемо пажљиви када доносимо суд о духовном стању неких људи. Иако нису сви греси исти, а неки су сигурно друштвено гори (са добрим разлогом) од других, сви смо исти пред Богом, јер нам је свима потребна Исусова правда.

Размислите о неким познатим, али презреним (можда с правом) особама из своје средине. Замислите како би изгледало да добијете прилику да сведочите тој особи. Да ли бисте уопште то желели? О чему бисте јој говорили?

ПРЕВАРА БОГАТСТВА

Анализирајте следеће текстове: Марко 4,18.19; Лука 1,51-53; 6,22-25; 12,16-21; 16,13. Које практичне савете садрже ови стихови? Која духовна упозорења налазимо у њима? Како верници могу да искористе ове текстове да међу богатима стварају нове ученике?

Постоји мишљење да ми не поседујемо ствари, већ да ствари поседују нас. Будући да је лако бити обузет материјалним добрима, Исус је у претходном тексту упутио опомену о »превари богатства«.

Размислите о томе колико је лако да због новца или трке за њим постанемо слепи за предности духовног живота. Како је важно да не заборавимо ту истину, док тежимо да десегнемо оне који су већ били заслепљени својим богатством.

У исто време, потребно је да преиспитујемо свој живот. Неки људи живе као да ће им на суду бити постављено само једно питање *Колико си новца зарадио?*

Христос мења наше погрешно постављене животне вредности. Материјална добра нису забрањена, али морају бити постављена на право место. Она су Божје оруђе осмишљено да буде на корист људима. Она постају благослов када се деле са другима, а проклетство када се себично гомилају.

Материјалисти, било да су богати или сиромашни, у опасности су да жртвују вечна добра због тренутних задовољстава. Вечно задовољство се замењује пролазним прохтевима, који временом слабе и постају незанимљиви. Људи служе или Богу или новцу, никада обома. Свако, био богат или сиромашан, не треба да заборави: »Јер каква је корист човјеку ако задобије сав свијет, а души својој науди?« (Марко 8,36)

Ова опомена која се односи на став према материјалним добрима, важна је за све вернике, не само ради њих самих, већ и оних којима сведоче. Како бисмо могли да упозоримо богате о могућим духовним опасностима, које богатство може да донесе, ако и сами имамо исти проблем?

ИЗЛАГАЊЕ ОПАСНОСТИ

Проучите текст у Јеванђељу по Матеју 19,16-26. Које су духовне опасности откривене у овом тексту? Како верници могу бити од користи данашњим »богатим младићима«?

Поседовао је образовање, способности, обилна материјална средства, неоспорну моралност и неограничено самопоштовање! Млади могући ученик искрено је тражио Учитељеву формулу за спасење. Да ли је то Исусу могло да ласка? »Коначно се обраћају припадници више класе!« Очигледно да такво одушевљење није помутило Христово размишљање. Да је овај младић очекивао само похвалу, био би дубоко разочаран. Уместо тога, Христос је поставио Десет заповести као минимално мерило послушности. Можда је богати младић честитао сам себи. По сопственим мерилима, он је прешао прву препреку. Христос је, међутим, захтевао праведност која је превазилазила оно што су друге верске вође поседовале. Да ли ће ти стандарди бити снижени да би се изашло у сусрет овом кандидату? Јуда би био одушевљен. Свако ко се бавио односима са јавношћу био би пресрећан. Замислите шта би значило имати подршку богатог младића.

Међутим, преко духовних недостатака није могуће прећи, нити је могуће умањити њихов утицај, јер је Исусова служба света. Споразум се не може толерисати. Треба се ослободити сваке себичне склоности. Христос је нагласио три важна корака: продај све што имаш, дај све сиримашинима, следи Ме. Ово је била духовно опасна територија. Иако млад, будући ученик је поседовао прилично велико богатство. Луксузне куће, предивни виногради, плодна поља, модерна одећа, колекције накита, слуге, стока, можда брзе кочије – све ово је можда летело његовим умом. Божји услови били су непроменљиви. Ни ценкање, ни преговарање не би смањило цену: све за Исуса; земаљска величина у замену за небеско благо.

»Колико их је дошло Христу, спремних да своје интересе предају у Његове руке, са искреном жељом, попут богатог младића, да наследе вечни живот! Али када им се предочи цена – када сазнају да се морају свега одрећи, куће и земље, жене и деце, и да свој живот више не могу сматрати својим, одлазе тужни. Они желе небеска блага и живот који је сличан Христовом, али нису спремни да се одрекну овоземаљског блага. Нису спремни да предају све да би добили венац живота.« (Елен Вајт, The Advent Review and Sabbath Herald, 9.април 1898)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следећа поглавља у књизи Елен Вајт Чежња векова: »Никодим«, стр. 167-177, »Левеје – Матеј«, стр. 272-280, »Још ти једно недостаје«, стр. 518-523, »Закхеј«, стр. 552-556; и поглавље »Служба богатима« у књизи Елен Вајт У потрази за бољим животом, стр. 209-216.

»Много је речено о нашој дужности према занемареној сиротињи. Зар не треба посветити одређену пажњу занемареним богатшима? Многи посматрају овај сталеж као безнадежан и мало чине да отворе очи онима који су, заслепљени и занесени сјајем земаљске славе, изгубили из вида вечност. Хиљаде богаташа сишло је у гроб, а нису били опоменути. Међутим, без обзира колико равнодушни изгледали, многи између богатих носе у себи терет за душе. 'Ко љуби новце, неће се наситити новаца; и ко љуби богатство, неће имати користи од њега.' Онај који говори чистом злату: 'Узданицо моја', одрекао се Бога. 'Човек неће никако брата ослободити, неће дати Богу откупа за њ. Велик је откуп за живот, и неће бити нигда.' (Проповедник 5, 10; О Јову 31, 24. 28; Псалам 49, 7. 8)

Богатство и световне части не могу да задовоље душу. Многи међу богатима чезну за божанским чврстим обећањем, за неком духовном надом. Многи чезну за нечим што ће учинити крај монотонији њиховог бесциљног живота. Многи осећају потребу за нечим што немају у свакодневном животу. Мало између њих иду у цркву, јер сматрају да имају мало користи. Поуке које чују не дирају њихово срце. Зар их нећемо лично позвати?» (Елен Вајт, У потрази за бољим животом, стр. 210).

ЗА РАЗГОВОР:

1. Богати обраћеници играли су важну улогу у финансијском подржавању младог хришћанског покрета. Иако су постојали изузеци, пожртвовано давање било је карактеристика добро стојећих верника. Божје царство чине искрени људи из свих друштвених слојева. Хришћани не треба да се плаше, нити да се диве богатим људима, али треба неустрашиво да им објављују Божју вест да би могли да се спасу. Уз схватање да никада не треба да стварамо договор између теологije и начела, које промене ваша црква може да учини да би богатим људима било лакше да се укључе међу вернике? Како ваша црква у свом еванђеоском раду одговара на потребу да ствара ученике међу богатима? Шта стварно ваша црква може да учини и досегне богате људе?

2. Прочитајте библијске стихове које је Елен Вајт употребила у тексту од петка. Шта је њихова суштина. Како можемо да помогнемо онима који сматрају да ће пронаћи срећу у богатству и материјалним добрима да схвате да су на погрешном путу?

ПОУЧАВАЊЕ МОЋНИХ

Текстови за проучавање у току седмице: Римљанима 13,1-7; Марко 2,23-28; Матеј 8,5-13; 26,57-68; 27,11-14; Дела 4,1-12.

Текст за памћење: »И ријеч Божија растијаше, и множаше се врло број ученика у Јерусалиму. И свештеници многи покораваху се вјери.« (Дела 6,7)

»Ученици нису били обдарени храброшћу и постојаношћу мученика, све док им таква милост није била потребна. Тада се испунило Спаситељево обећање. Када су Петар и Јован сведочили пред саветом Синедриона, људи 'дивљаху се, а знадијаху их да бијаху са Исусом.' (Дела 4,13) О Стефану стоји написано да 'сви који сеђаху на Сабору видеше лице његово као лице анђела.' (Дела 6,15) 'Људи не могаху противу стати премудрости и Духу којим говораше.' (Дела 6,10) Пишући о свом суђењу на царском суду, Павле каже: 'У први мој одговор нико не оста са мном, него сви ме оставише... Али Господ би са мном и даде ми помоћ да се кроза ме сврши проповиједање, и да чују сви незнабошци; и избавих се од уста лавовијех.'« (2. Тимотију 4,16.17) (Елен Вајт, Чезња векова, стр. 354,355)

ПОШТОВАЊЕ ВЛАСТИ

Током векова људи су се трудили да разумеју улогу и функцију власти и како грађани треба да се односе према њој. Шта владарима даје право да владају? Који је најбољи облик власти? Да ли народ увек треба да поштује власт? Ако не, зашто не? Са неким питањима боримо се до данашњег дана.

Прочитајте текст у Римљанима 13,1-7. Коју важну поруку проналазимо у тим стиховима? Како, међутим, ти стихови и порука коју носе могу бити злоупотребљени? Постоје ли примери у историји да се тако нешто догодило? Шта као Црква можемо да научимо из грешака Хришћанске цркве уопште?

Угњетавање и суровост били су одлика Римског царства у Христово време. Римске легије глачиле су и покоравале цивилизоване народе, силом их чинећи делом свог царста. Стотине хиљада је било лишено иметка, затварано и убијано. Марионетски органи власти које је Рим постављао били су вероватно гори од саме римске власти. Ипак, занимљиво је запазити, да Исус никада није био заговорник било какве побуне против те власти, или ускраћивања пореза (Лука 20,25). Јединим чином грађанске непослушности – превртањем столова мењачима новца – Исус је исказао гнушање које је осетио због злоупотреба свештеника. То није било усмерено против Римљана.

»Народ Божји признаје људску власт као установу успостављену божанском заповешћу, и учи да покораване истој у њеној законитој сфери представља свету дужност. Али ако њени захтеви дођу у супротност са захтевима Божјим, реч Божја се мора сматрати вишом од свих људских закона. 'Тако говори Господ' се не сме одбацити због неког 'тако говори црква или држава'. Круну Христову треба уздићи изнад дијадема земаљских владара.« (Елен Вајт, Testimonies for the Church, вол. 6, стр. 402)

»ЗАР НИСТЕ ЧИТАЛИ...?«

Неки од најмоћнијих и најутицајнијих људи из Христовог времена са којима се Исус сусретао биле су верске вође, од којих су многи отворено показивали непријатељство према Њему.

Ипак, чак и приликом тих сусрета, Исус се увек постављао као Откупитељ. Он није желео да улази у расправе, већ да тим људима пружи спасење, тим моћним и утицајним људима који су Га на крају осудили на смрт.

Прочитајте текстове у Јеванђељу по Марку 2,23-28; 3,1-6. и Матеју 12,1-16. Како је Исус приликом тих сусрета, упркос отвореном непријатељству према Њему – покушавао да досегне те људе? Шта је говорио и чинио да би дотакао њихова срца?

Занимљиво је да се у додиру са тим људима Исус позивао на Свето писмо и свету историју, изворе који треба да додирну верске вође. Исус се држао онога што им је било заједничко. На пример, наводио је Библију када је говорио о важности милости у односу на обичаје. На тај начин је желео да приближи вођама дубље значење закона за који су тврдили да га тако ревно и са жаром држе и поштују.

У својој причи о извлачењу животиње из јаме у суботни дан, Исус је желео да дотакне најосновније појмове добротe и љубазности, нешто што је тим људима требало да буде блиско. Проблем је, међутим, био у томе што је њихова горчина и мржња према Исусу чак и то помрачила.

На крају су и чуда гласно говорила тим утицајним вођама о изузетном Човеку који је био међу њима.

Лако је, са наше тачке гледишта данас, да се са чуђењем осврнемо како су ти људи били толико слепи и тврдокорни. Како можемо бити сигурни да, у жељи да сачувамо нешто чега нећемо да се одрекнемо, не заклањамо себе од још веће Божје светлости. Зашто се то може лако догодити, лакше него што можда мислимо?

РИМСКИ КАПЕТАН

Иако се неколико Христових сусрета са моћним људима горко завршило, било је и значајних изузетака, као што је био сусрет са Никодимом и римском капетаном.

Прочитајте текстове у Јеванђељу по Матеју 8,5-13. и Луки 7,1-10. Шта можемо да научимо из ових извештаја о сведочењу људима који поседују моћ?

Када је до римског капетана стигао глас да се Исус приближава, послао је неколико пријатеља да Га одврате од доласка. Дубоко поштујући јеврејску веру и Исуса, сматрао је себе недостојним Христове личне пажње. Коначно, пред непосредан Исусов долазак, одважио се да Му приђе. Објаснио Му је прилике, изражавајући веру да и сама Христова реч може повратити болесног слугу. Ослањајући се на искуство стечено у војсци, разумео је значење ауторитета. Он је слушао своје надређене, а његови подређени слушали су њега. Заиста је задивљујуће што је тај човек, који је имао моћ и утицај (још и Римљанин), показао тако дубоку веру, када су многи који су имали толико предности у духовном смислу презриво одбацили Исуса.

Искрено самоиспитивање је корисно. Потребно је да се упитамо да ли смо постали самозадовољни и да ли само прихватамо исправну доктрину, уместо да искусимо живу веру? Да ли нови, мање оспособљени верници показују дубљу веру од оних који су одрасли у хришћанству? Да ли се у питању духовних предности почињемо ослањати само на себе? Да ли нам духовне могућности пролазе неопажено? Кад год на ова питања потврдно одговоримо, Христос је решење проблема. Свако може да доживи искуство римског капетана. Ова прича треба да охрабри оне који шире Јеванђеље међу људима који имају моћ? Колико римских капетана има у двадесет првом веку? Може ли њихова вера да надахне и ојача нашу.

У служби несобичности и самоодрицања влада сила која може да, без обзира на положај или staleж, дотакне свакога. Које од ових особина показујемо у сопственом животу и сведочењу?

СУЂЕЊЕ ИСУСУ

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Матеју 26,57-68; 27,11-14; Луки 23,1-12; Јовану 18,19-23. 31-40; 19,8-12. Шта можемо да научимо из Исусовог сведочења овим моћним људима?

Током последњих догађаја Исусовог овоземаљског путовања, Његови следбеници могли су увидети болну цену постојане вере. Христос је, од хапшења до распећа, сведочио пред најмоћнијима у земљи: царевима, управитељима, свештеницима, онима који су били затровани светском влашћу. Наизглед, они су Га контролисали. Војници су водили Исуса од њихових судница до њихових савета, свештеничких поглавара и њихових палата, несвесни да је то у суштини Његов свет. Било која пресуда донесена против Христа у ствари је била пресуда донесена против њих самих.

Понекад је резултат Христовог сведочења био знатно другачији од онога што је Он желео. Како би се Христос радовао да су Пилат, Кајафа, Ирод и други предали своја срца и покајали се. Тврдоглаво су одбијали Његове усрдне молбе. Окорелог срца избегавали су да прихвате Његов коначни позив за спасење.

Христови следбеници у двадесет првом веку, такође, треба да увиде да ће резултати њиховог рада у стварању ученика често изгледати много другачије од онога што би желели и за шта се моле. Њихове напоре неће увек пратити одговарајући успех. То не треба да их обесхрабри, нити да утиче на њихово даље сведочење. Прави ученик је, попут Христа, веран до смрти, не веран до првог разочарења.

Упућивање позива слушаоцима одваја пшеницу од кукоља. Пшеница доноси радост, кукољ доноси жалост, жетва се наставља. Упркос Христовом неуспешном сведочењу тим моћним људима, нешто чудесно се касније догодило, о чему читамо у Делима 6,7. јер се није умножио само број ученика, већ »и свештеници многи покоравашу се вјери«. Само Бог зна колико је тих свештеника слушало и гледало Исуса у тим последњим часовима.

ШИРЕЊЕ РАНОГ ХРИШЋАНСТВА

Христови први ученици одлучно су ширили Јеванђеље широм ондашњег цивилизованог света. Куће, синагоге, стадиони, суднице и царске палате постали су позорница на којој је објављивано Небеско царство. Исус је, међутим, тим ученицима прорекао хапшења, суђења, непријатељски расположене учеснике у власти (Матеј 10,16-20). Они који су били прожети земаљском моћи били су најспорији у прихватању Христа.

Прочитајте следеће текстове у Делима: 4,1-12; 13,5-12.50 ; 23,1-6; 25,23-26; 28. Иако можемо да стекнемо утисак да се одједном толико много људи обратило, ипак, није било тако. Ти драматични резултати били су видљиви резултат претходних дешавања. Време сетве претходи жетви. Христос је верно објављивао Јеванђеље. Мисионари су сведочили широм Јудеје. Први обраћеници несумњиво су помогли ширењу вести. Када је Христос победио смрт, потврђујући тиме своју вест, хиљаде дотадашњих посматрача пожурило је према Небеском царству. До тада су Га тајно пратили. Њихова срца одговарала су на Његове позиве, али културни чиниоци, сигурност посла, породични притисци успорили су њихово отворено прихватање Христа. Његово васкрсење порушило је ограде, и подстакло их да донесу одлуку.

Затим је апостол Павле ступио на сцену. Његово сведочење, међутим, није било свуда цењено. Понекад су га истакнути људи прогонили и одбацивали. Био је каменован, бичеван, затваран и на друге начине мучен – често на наговор моћних људи. Политички мотиви често су били темељ њихових антихришћанских ставова.

Гувернер Филикс затворио је Павла да би умирио Павлове верске неистомишљенике. Његов наследник, Фист, био је отворенијег ума, али му је недостајала политичка снага воље да ослободи Павла. Током своје званичне посете, цар Агрипа и његова сестра Верникија (потомци Иродове династије), затражили су да се сусретну са Павлом. Нажалост, попут њихових претходника, одбили су да прихвате позив спасења. Христови ученици у двадесет првом веку морају показати исту истрајност, када се суочавају са сличним одбацивањима и прогонством.

Како Христови радници који шире истину међу светским и верским властима треба да избегну обесхрабрење изазвано честим одбијањем? Кад год Христови следбеници раде са људима на положајима, на кога још може да утиче њихово сведочење?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следећа поглавља у књизи Елен Вајт Чезња векова: »Римски капетан«, стр. 315-318; »Пред Аном и Кајафом«, стр. 698-715; »У Пилатовој судници«, стр. 723-740; поглавље »Служба богатима«, стр. 209-216. у књизи У потрази за бољим животом, и поглавље »Још мало па ћеш ме наговорити«, стр. 433-438. у књизи Апостолска црква – Христовим трагом.

»Богати људи који воле свет и који обожавају свет, не могу бити привучени Христу случајним додиром. Овим особама често је најтеже приступити. Људи и жене обдарени мисионарским духом, који неће посустати или се обесхрабрити, морају уложити лични напор.

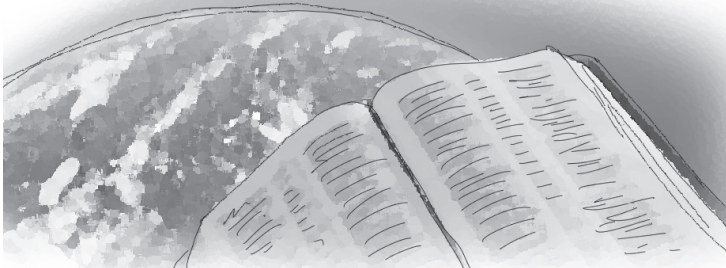
Неки су нарочито прикладни за рад у вишим слојевима.« (Елен Вајт, У потрази за бољим животом, стр. 213 оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Кад год је Исус сведочио људима на положају, други су то запазили. Неки од њих су такође били на високом положају, неки не. Попут Никодима и Јосифа из Ариматеје, многи међу образованим свештеницима постепено су прихватили веру. Неки посматрачи Христових сукоба са верским вођама, такође су поверовали. Вулканске промене обично се догађају испод Земљине коре. Видљиво одређивање јачине је немогуће. Тачно мерење захтева посебне инструменте. Слично томе, снага Исусовог покрета остала је скривена током Његове земаљске службе. После Његовог васкрсења наступило је незадрживо ширење Његовог царства, које се показало масовним обраћењима, чак и међу онима на утицајним положајима. Верно сејање семена коначно је донело обилну жетву. Те чињенице говоре о томе како не треба да се обесхрабримо, када нам се чини да наше сведочење није успешно колико бисмо ми то желели, нарочито међу моћном елитом.

2. Елен Вајт је у претходном тексту споменула да су неки били посебно оспособљени за рад међу утицајним људима. Које особине они поседују? Зашто морамо да будемо пажљиви да не ограничимо деловање оних за које сматрамо да нису оспособљени за такав рад?

ПОУЧАВАЊЕ НАРОДА

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 56,6-8; Матеј 11,20-24; Јован 12,20-32; Римљанима 15,12; Дела 1,7.8.

Текст за памћење: »Јер ће се дом Мој звати Дом молитве свијем народима.« (Исаија 56,7)

Христова порука од самог почетка била је упућена свима и свуда. Јеванђеље се због своје универзалности у почетку ширило по целом свету. Несумњиво да је та идеја представљала изазов начину размишљања Исусових ученика. Њихова прва реакција, на пример, приликом Исусовог разговора са женом Самарјанком осликава како су се суочили са таквим изазовом. Они су сматрали да је Исус као Месија био испуњење јеврејских пророчанстава и наде. Они су некако превидели или погрешно тумачили пророчке списе, нарочито Исаијине, чија је вест обухватила све народе. Исус, Чежња свих народа, није био ограничен на само једну групу људи. Спасење није било само за Јевреје, већ је било намењено свима. Христови следбеници треба да превазиђу националне границе, међународне сукобе, језичке разлике и друге потешкоће, зато што је Он лично успоставио модел међукултуралног евангелизма.

Као адвентистички хришћани препознајемо тај позив у Откривењу 14,6: »И видјех другога анђела гдје лети посред неба, који имаше вјечно Јеванађеље да објави онима који живе на земљи, и свакоме племену и језику и кољену и народу.«

ПРОРОЦИ СУ ПРОРЕКЛИ

Стари пророци су прорекли обраћење оних који нису били Јевреји (многобожаца) у веру која се темељи на Светом писму. Паганска божанства, паганска богослужења и погубан начин живота требало је да буду оборени непоколебљивим предањем Богу и вером у Њега. Израилски непријатељи треба да похрле у Јерусалим молећи да буду примљени, жедни духовног знања. Задатак Израиљаца био је да шире Божји универзални позив околним народима.

Нажалост, жеља за мисионским радом Израиљаца била је ометена земаљским бригама. Велика визија била је затрпана личним самозадовољством. Христов долазак је оживео ту визију, макар за неко време.

Прочитајте текстове у Књизи пророка Исaiје 56,6-8; Михеја 4,1,2; Јоне 3,7-10; 4,1. Шта ови стихови говоре о универзалном мисионском раду, и колико је некимa у Израиљу било тешко да то разумеју?

Израиљ је требало да буде светлост народима. Видећи предности које су Израилци уживали, незнабожачки народи почели би да се занимају за израиљску монотеистичку религију, и тако би многи били обраћени правом Богу.

Нажалост, прилике се нису тако одвијале, пошто се израиљски народ усредредио на себе и тако изгубио из вида свој виши циљ, а често и Бога који им је пружио толико благослова.

Савремени хришћани суочавају се са сличним изазовима. Да ли ће пожртвовано улагати у ширење Јеванђеља, или ће постати усредсређени на себе, заборављајући свој виши циљ? Много је лакше упасти у ту замку него што можемо и да замислимо.

»У име Господа подигнимо своје гласове хвалећи Га и захваљујући се на резултатима рада у иностранству.

Али наш Војсковођа који никада не греши још увек нам наређује: 'Напред. Улазите у нова поља. Уздигните заставу у свакој земљи.' 'Устани, свијетли се, јер дође свјетлост твоја, и слава Господња обасја те.' (Исаија 60,1)

Наша лозинка треба да буде: 'Напред, увек напред.' Анђели Божји ићи ће испред нас да би нам припремили пут. Не можемо са себе скинути терет дужности према 'страним областима' док год читава Земља не буде обасјана славом Господњом.« (Елен Вајт, Testimonies for the Church, вол. 6; стр. 28,29)

ТЕШКО ВАМА!

Прочитајте текстове у Јеванђељу по Матеју 11,20-24; Луки 4,25-30; 17,11-19 и Јовану 10,16. Коју кључну поруку проналазимо у овим текстовима? Како то можемо применити у свом животу и раду, у свом времену и окружењу? Које начело је овде истакнуто ради кога морамо бити веома пажљиви?

Христос је желео да пробуди свој народ, који је уживао многе предности, да увиде шта је био њихов прави позив и циљ. Желео је да им покаже да се спасење, чак и кад је изабран народ у питању, не добија рођењем, не преноси генима или правом стеченим рођењем. Спасење се прихвата свесним избором, избором који су могли да учине чак и они који нису били Израиљци.

Тренери понекад пружају изазов спортистима упоређујући их са другим школама или клубовима који се такмиче. »Ако будете вежбали предано, енергично и упорно као они, доживећете успех.« Тренеров очигледни мотив је да надахне, да пробуди жељу у њима, а не да је уништи.

Исус је на исти начин, желео да Његов народ дели пунину спасења са другима као што су неки нејевреји то већ чинили. Нема сумње да су Његове речи ужаснуле неке, без обзира колико су те истине одавно требало да им буду познате и разумљиве, зато што је проповедао оно што нису желели да чују.

Неки људи заиста могу да имају многе духовне предности које други немају, али у том случају морају да схвате да, шта год да им је даровано, све је дар од Бога, и треба да буде употребљено на Његову славу, а не сопствену.

Шта је са нама? Шта је са свим предностима које смо као народ добили од Бога? Зашто је важно најпре да препознамо те предности, а затим да у понизности увидимо одговорности које их прате?

»МИ БИСМО ХТЈЕЛИ ДА ВИДИМО ИСУСА!«

Прочитајте текст у Јеванђељу по Јовану 12,20-32. Како је универзалност Јеванђеља приказана у овим стиховима?

Јерусалимом су се ширили гласови. Христов победоносни улазак управо се догодио. Поклици су, међутим, брзо били замењени питањима. Шта ће се следеће догодити? Да ли ће Исус бити крунисан за цара?

Међу мноштвом које се окупило за Пасху било је и Грка. Запазите њихове речи упућене Филипу: »Господине, ми бисмо хтјели да видимо Исуса!« Другим речима, желели су да буду са Њим. Желели су да уче од Њега. Какво сведочанство за универзални карактер Христа и Његове вести! Али, како је жалосно што су они који су морали то исто да кажу у ствари желели да Га се ослободе.

Грци су вероватно пришли Филипу зато што је имао грчко име. Будући да је био из Витсаиде, трговачког и рибарског центра, уједно и разнолике културне средине, вероватно је и говорио њиховим језиком. На основу текста видимо да Исус није био присутан у том тренутку. Можда се у близини молио Богу на месту одређеном за Јевреје.

Придруживши се ученицима и Грцима, који су се распитивали за Њега, Исус им је испунио жељу. Запазите шта им је рекао: »Ако било ко«, мислећи било који човек, жена, Јеврејин, Грк жели да Га следи, може, али постоји одређена цена за то.

Која је цена била у питању? Како то да разумемо? Види текст у Јеванђељу по Јовану 12,25.

Затим је у присуству тих странаца, дошао глас с Неба потврђујући вест о суду и победи. Исус је рекао да се тај глас чуо не због Њега, већ због њих, Јевреја и Грка, да ојача њихову веру. Христове речи одмах су потврдиле да Његова жртва треба да буде принета за цео свет.

РУШЕЊЕ ПРЕПРЕКА

Прочитајте текстове у Јеванђељу по Јовану 7,35; 8,48. и Луки 10,27-37. На који начин ови стихови показују да просторне, етничке и друге границе не треба да постоје међу хришћанима који треба да траже ученике међу свим народима?

Презир неких вођа према Исусу није имао границе. Поново велика иронија: управо они који су требало први да приме Њега и Његову вест, највише су Му се супротстављали. Израилски свештеници презрели су Божјег Сина, док су Га они који нису припадали израилском народу прихватили као Месију. Каква силна и отрежњујућа поука за оне који сматрају (можда и оправдано) да се налазе у духовној предности у односу на друге!

Када су изговарали речи осуде, не само да су Га обележавали као неог у коме је дух ђаволски, већ су Га називали и Самарјанином. Исмевали су Га што је проповедао међу Грцима, показујући тако свој презир према онима који нису из њиховог народа и њихове вере. Израилским вођама било је незамисливо то што Исус поучава Грке. Исус се супротставио таквом мишљењу дајући већу важност карактеру него етничком пореклу.

Такође је занимљиво и то што је Исус употребио истиниту причу о Самарјанину да би им пружио снажну духовну поуку о томе шта стварно значи испуњавати Божји закон. Верске вође раније су уздржано прошли поред рањеног човека због погрешног разумевања левитског закона и оскврнућа. Презрени Самарјанин, свесно је одбацио етничке предрасуде и спасао живот странцу. Ово је врло оштар прекор упућен свима који одбацују и презиру човека у потреби, само зато што не припада њиховој култури, етничкој или друштвеној групи.

Размислите када сте последњи пут пропустили прилику да помогнете некоме коме је била потребна помоћ. Шта сте навели као оправдање што нисте помогли тој особи? Како је требало да поступите?

ВЕЛИКИ НАЛОГ

Прочитајте следеће текстове: Римљанима 15,12; Дела 1,7.8; Јован 11,52.53; Матеј 28,19.20. Која је основна вест дата овде и како се она уклапа са поруком три анђела из Откривења 14. поглавља?

Божји коначан посао неће бити довршен, све док вечно Јеванђеље изражено у вести три анђела из Откривења 14. поглавља не превазиђе све расне, етничке, националне и географске границе. Неоткривајући тачно време, Свето писмо јасно тврди да ће Јеванђеље бити раширено широм света.

Прихватање те вести од стране многих народа је проречено. То се мора догодити, али ко ће понудити себе да буде Божји канал милости? Ко ће се придружити Христу у рушењу расних, етничких и језичких препрека које ометају напредак Јеванђеља? Ко ће испразнити своје новчанике и џепове? Ко ће жртвовати овоземаљску удобност и породичне везе ради остваривања небеског циља? То су питања која морамо себи лично да поставимо. Шта морамо чинити да бисмо досегли друге људе, без обзира ко су и одакле су? Како је жалосно што неки верници дозвољавају да их расни стереотипи, културолошке предрасуде и сотонски осмишљене друштвене препреке одврате од одлучног проповедања Јеванђеља, када су други верници расути широм света спремни да посвете свој живот проповедању Јеванђеља.

»Наш мисионарски успех био је потпуно сразмеран нашем самоодрицању и самопожртвовању. Само Бог може проценити дело које је извршено јасним и одлучним објављивањем еванђеоске вести. Продрли смо у нова поља и упорно се залагали. Семе истине је посејано, светлост је обасјала умове многих доносиоцима јасније појмове о Богу и исправније мишљење о карактеру који треба изградити. Хиљаде су упознале истину онакву каква је у Христу, и биле прожете вером која ради кроз љубав и прочишћава душу.« (Елен Вајт, Testimonies for the Church, вол. 6, стр. 28)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавља »Велики налог«, стр. 25-34. и »Педесетница«, стр. 35-46. у књизи Елен Вајт Апостолска црква – Христовим трагом; и поглавља »У предворју«, стр. 621-626. и »Милостиви Самарјанин«, стр. 497-505. у књизи Чежња векова.

»Неки Самарјанин, на свом путу, стигао је до невољника и када га је видео сажалио се на њега. Није се питао да ли је овај странац, Јеврејин или многобожац...

Тако је на питање ко је мој ближњи за сва времена дат одговор. Христос је указао на то да наш ближњи није само онај који припада нашој Цркви и вери. То нема никакве везе са расом, бојом или друштвеном разликом. Наш ближњи је свака особа којој је потребна наша помоћ. Наш ближњи је свака душа коју је ранио и измучио непријатељ. Наш ближњи је свако ко је Божја својина.« (Елен Вајт, Чежња векова, стр. 503 оригинал)

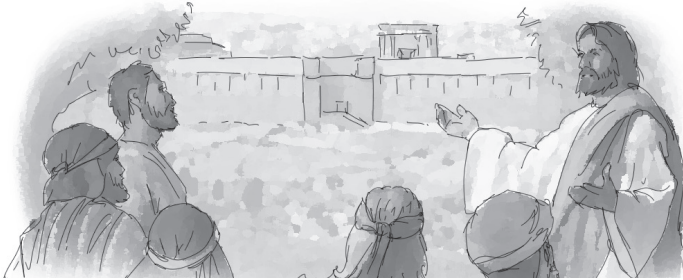
ЗА РАЗГОВОР:

1. Како наша финансијска подршка црквеној мисији широм света указује на нашу стварну посвећеност еванђеоском налогу? Зашто наша укљученост мора да обухвати више од финансијске подршке? На који начин средства тренутно намењена црквеном одржавању могу бити преусмерена према међукултуралном евангелизму?

2. »Не смемо мислити да еванђеоски рад зависи углавном само од проповедника. Бог је сваком појединцу поверио изванредан задатак у вези са својим царством; свако ко исповеда Христово име треба да буде усрдан и несебичан радник, спреман да брани начела правде. Свака душа треба активно да учествује у унапређивању Божјег дела. Ма какав био наш животни позив, ми као хришћани морамо радити на томе да упознамо свет са Христом. Сви треба да будемо мисионари чији је главни циљ придобијање душа за Христа.« (Елен Вајт, Testimonies for the Church, вол. 6, стр. 427)Размишљајте у разреду о значењу претходног текста и како као разред можете да помогнете у завршавању дела на које смо позвани?

3. Размишљајте о Исусовим речима записаним у Јовану 12,25. Шта значи »мрзети« своју душу »на овом свету«? На који начин можемо да изразимо такво опредељење?

ПОУЧАВАЊЕ ДУХОВНИХ ВОЂА

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 6,12-16; Јован 16,7-14; Лука 6,20-49; Јеремија 50,31; Исаија 57,15; Дела 1.

Текст за памћење: »Тијех пак дана изиђе на гору да се помолу Богу; и проведе сву ноћ на молитви Божјој. И кад би дан, дозвола ученике своје, и изабра из њих Дванаесторицу, које и апостолима назва.« (Лука 6,12.13)

Исус је активно радио на окупљању и поучавању ученика, али је увидео да је Његов боравак на Земљи кратак. Зато је уложио напоре да обучи ученике да би они могли да наставе рад после Његовог одласка. Он је био њихов Учитељ и Обучавалац. Иако су поучавање и обучавање повезани, под поучавањем се обично подразумева усвајање знања, а под обучавањем обликовање или оспособљавање кроз праксу и дисциплину.

У припрему ученика за улогу вођа сигурно је било укључено усвајање знања, али је духовни раст био најважнији. Било им је потребно да стекну искуства са Богом, у вери, невољама, посвећењу, самопожртвованости, као и кроз интелектуално разумевање доктрине и теологије. Само знање није било довољна припрема за сурове изазове који су следили. Исус им је пружио и једно и друго.

ВОЂСТВО ПОЧИЊЕ ОВДЕ

Христов боравак на Земљи био је прилично кратак. Зато је обучавање ученика било веома важно. Ко треба да буде изабран? Колико људи треба да буде изабрано? Исусових ученика сигурно је било на стотине. Да ли је свако између њих требало да буде део масовног образовања? Христос је знао да се успешно поучавање вођа врши унутар малих група, а не масовним предавањима. Ограничени број био је изабран за Христово прво одељење.

Проучите текст у Јеванђељу по Луки 6,12-16. Шта је Исус учинио пре него што је изабрао своје ученике, и зашто је то било важно?

Успешан избор захтевао је мудрост која долази одозго. Исус се у молтви обратио свом небеском Оцу да прими ту мудрост. И у двадесет првом веку молитва треба да претходи бирању вођа. Када је Исус сматрао да Му је потребна усрдна молитва да би примио потребну мудрост, колико више би данашњи хришћани требало да вапе за божанском мудрошћу када бирају оне, који су задужени за напредак Великог налога.

Изабравши Дванаесторицу, Исус их је назвао апостолима, својим овлашћеним представницима којима је дат духовни ауторитет. Већа група ученика посматрала је ово одређивање и припремање за службу без љубоморе или негативних осећања. Касније, Исус је одредио већу групу од седамдесет и два ученика, а можда и друге које нису остале записане у Светом писму. Дванаест ученика, међутим, задржали су положај оних који су били најближи Исусу; они су носили највеће одговорности и зато им је било потребно свеобухватно обучавање и посвећеност. Овакво уређење јасно указује на осмишљену организациону структуру међу раним хришћанима. Христос је духовно опремио вође унутар те организације способностима и образовањем, сразмерно њиховим задацима.

Размислите о томе колико је Исус проводио времена у молитви. Шта то треба да нам каже о нашем молитвеном животу? Колико је за вас молитва значајна?

Знање је незаменљиви, саставни део Исусове вести. Знање само по себи не може да изврши промену, али свака промена укључује одређено знање. Општи појмови не поседују унутрашњу силу која би довела до промене; Божји Дух, међутим, својим деловањем у људском срцу, ствара незаменљиве вредности неопходне за обраћење.

Прочитајте текст из Јеванђеља по Јовану 16,7-14. Шта је Исус овде нагласио, а што нам помаже да разумемо колико је интелектуално знање само по себи, ограничено у стицању искустава и схватању правог хришћанства.

Познавање Библије и утицај Божјег Духа чине духовни спој који мења појединце и друштво. Они који раде у Божјем делу морају у вери и проучавању да теже и једном и другом.

Хришћанство високо цени разум, мисао и могућности здравог размишљања – мисаону стваралачку способност. Постојање разумне мисли у Светом писму, коју су дубоко поштовали учитељи унутар јудизма, и непроцењива пажња коју су писци посвећивали очувању старих списа, све то сведочи о важности знања.

Хришћанство није нелогична вера. Међутим, одређени елементи у хришћанству уздигли су осећања и искуства изнад знања. По томе, оно што људи верују је прилично неважно зато што је искуство једино значајно. Послушност и држање одређених истина сматра се углавном неважним; осећања и верско узбуђење постају мерило за праву духовност.

Само постојање Светог писма супроставља се том неразборитом одушевљавању искуствима. Искуство без знања постаје препуњен пројектил без одређеног правца. Супротно томе, знање без искуства постаје беживотно и често легалистичко. Праве хришћанске вође разумели су потребу да негују оба елемента, не само у себи самима, већ и у онима које су поучавали.

Размислите о свим добрим разлозима који иду у прилог вашој вери. Коју улогу у томе игра искуство? Зашто нам је потребно и једно и друго?

ЗНАЊЕ И ИСКУСТВО, 2. ДЕО

Прочитајте текст из Јеванђеља по Луки 6,20-49. На који начин су знање и искуство приказани у овим стиховима? Односно, како нам њихова испреплетеност показује да су оба важна, како у нашем ходању са Господом, тако и приликом окупљања ученика?

Духовно знање је неопходно за духовну промену. Христос је сматран Великим Учитељем. У учионици на отвореном, окруженој обалама језера, планинама и Божјим делима стварања, Христос је ширио знање које је мењало људе. Свети Дух је будио успавану савест која је тако постала оспособљена да прихвата те истине. Стварање ученика је непотпуно без искуства, али искуство мора бити вођено знањем.

Они који окупљају ученике у двадесет првом веку морају у потпуности да се упознају с Писмом, извором правог духовног поучавања. Они треба да шире доктрину и учења без обзира на популарност или удобност. Бог очекује од зрелих верника да их ништа не поколеба, већ да стрпљиво воде младе обраћенике према неограниченом разумевању и поштовању узвишених хришћанских истина које мењају живот – нарочито садашње истине садржане у вести три анђела.

О оквиру службе стварања ученика, шта Исус каже у Јеванђељу по Луки 6,39, шта свако ко жели да досегне друге за Христа мора да има на уму? Како можемо да будемо сигурни да нисмо онакви на шта нас Исус овде упозорава?

На крају, спој знања и искуства који ствара несребичну љубав биће најснажнија сила коју сваки Христов радник треба да поседује.

ПРВЕ ВОЂЕ

Није од малог значаја и важности то што је приликом бирања вођа, Исус бирао вође међу скромним, необразованим људима. Христос није бирао учене, речите припаднике Синедриона. »Заобилазећи јеврејске учитеље уверене у своју праведност, Велики Учитељ изабрао је скромне, необразоване људе да објаве истине које ће покренути свет. Имао је намеру да те људе обучи и образује за вође у својој Цркви. Они су са своје стране требало да образују друге и да их пошаљу у свет са еванђеоском поруком. Да би постали успешни у свом делу, требало је да добију силу Светог Духа. Јеванђеље је требало објавити не људском силом или људском мудрошћу, већ Божјом силом.« (Елен Вајт, Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 17)

Шта нам следећи текстови говоре о томе зашто је Христос изабрао управо те људе да воде Његову цркву, а не оне који су сматрали да имају особине које вођа треба да поседује? Софонија 2,3; Матеј 11,29; Јеремија 50,31; Исаија 57,15.

Морамо да будемо опрезни да не правимо погрешне претпоставке о томе зашто је Исус изабрао за вође управо оне људе које је изабрао. Он није имао ништа против образованих и учених људи; Он лично још као млад је показивао (Лука 2,46.47) велико знање. Проблем је у томе што они који имају високо образовање, богатство или моћ често нису спремни да се понизе, нарочито ако су у улози вође, да би Господ могао да их употреби. То, наравно, није увек случај; Господ јесте употребио такве људе (сетите се Никодима, Јосифа из Ариметеје; види: Дела 6,7). Такви људи често нису отворени за вођство Светога Духа.

Прочитајте: 1. Коринћанима 9,19. и Филиплјанима 2,3. Које особине су овде споменуте, и зашто су оне тако важне, не само за вођу, већ за свакога ко жели да следи Исуса? Како и ми можемо да стекнемо такве особине у свом животу?

ШТА ЈЕ ИСУС ОСТАВИО?

Будући нараштаји сведоче у складу са успехом претходно уложених напора. Кад год ти напори донесу трајне резултате, начела на којима се темеље та достигнућа треба да буду проучавана и поново примењена. Да ли је Христов метод стварања ученика донео значајне резултате?

Наравно да јесте. Променио је свет. Нико од нас сада не би читао библијску поуку, више од две хиљаде година касније, да Христос није био успешан у обучавању првих црквених вођа.

Прочитајте Дела 1. поглавље. Шта нам ово прво поглавље у историји ране Цркве говори о потреби за вођама које Бог одређује? Шта је било важно сагледати у бирању вође? (види: 22. стих) На шта ми треба да обратимо пажњу када желимо да изаберемо правог вођу?

Исус је успоставио своје царство и својим примером показао начела којима је утврдио његово напредовање. Утирући пут кроз таму до светлости, Христос је изабрао вође чије су слабости биле прекривене Његовом снагом, јер су се у потпуности ослањали на Њега. Иако мало цењени од стране верских вођа и образованих људи, они су показали већу отвореност, понизност и зависност од Бога него фарисеји. Како је важно да сви ми, без обзира на положај у Цркви, покажемо такве особине. Током времена, они који су поседовали формално образовање и узвишени друштвени положај постали су део Цркве.

»Ученици као Христови представници, требало је да оставе снажан утисак на свет. Пошто су били само скромни људи, та чињеница није смела да умањи њихов утицај, већ да га повећа; јер ће мисли њихових слушалаца од њих бити усмерене према Спаситељу, који ће, иако невидљив, и даље радити заједно са њима. Сјајно учење апостола, њихове речи охрабрења и поверења, увериће све да они не раде у својој сили, већ у сили Исуса Христа.« (Елен Вајт, Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 22,23 оригинал)

Шта очекујете од црквених вођа? Зашто? Наведите три најважније особине које желите да препознате у њима? Упоредите своје одговоре у суботношколском разреду.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте следећа поглавља у књизи Елен Вајт Чежња векова: »Први еванђелисти«, стр. 349-358; »Последње путовање из Галилеје«, стр. 485-496; »Беседа на гори«, стр. 298-314; и поглавља »Велики налог«, стр. 25-34. и »Седам ђакона«, стр. 87-96. у књизи Елен Вајт Апостолска црква – Христовим трагом.

»На целом пољу Христовог рада, постојале су душе које су се пробудиле и схватиле своју потребу – које су биле гладне и жедне истине. Време је дошло да се овим срцима прожетим чежњом пошаљу вести о Његовој љубави. Ученици треба да пођу свима овима као Његови представници. Верници би тако били поведени да гледају на њих као на учитеље наименоване од Бога, тако да кад Спаситељ буде узет од њих, не би остали без учитеља.

На ово прво путовање ученици треба да пођу само тамо где је Исус био пре њих, и где је стекао пријатеље. Њихово припремање за пут треба да буде најједноставније. Ништа не сме да скрене њихове умове од њиховог великог дела или на било који начин изазове противљење и затвори врата будућем раду.« (Елен Вајт, Чежња векова, стр. 351. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

- 1. Разговарајте у разреду о последњем питању из одсека од четвртка. Шта можете да научите из датих одговора?**
- 2. Прочитајте Дела 6,1-6. Како нам овај догађај открива разлог зашто су Цркви потребне добре вође?**
- 3. Размислите о значају равнотеже између искуства и знања у хришћанском животу. Да ли је могуће да је различитим људима потребан другачији вид равнотеже, јер ће неки људи ставити већи нагласак на искуство него на знање, док ће се други више усредсредити на знање него на искуство? Ако је тако, како да будемо пажљиви када су питању те разлике у нашем напору да окупљамо ученике? Како да научимо да оно што је нама потребно није у потпуности исто оно што је потребно другима? Такође, погледајте следећи текст: »Јер и Јевреји знаке ишту, и Грци премудрости траже.« (1. Коринћанима 1,22) Како нам овај стих открива разлику између знања и искуства?**

ЖЕТВА И ЖЕТЕОЦИ

Текстови за проучавање у току седмице: Јован 1,40-46; 4,28-30; Лука 24,4-53; Дела 1,6-8; Матеј 9,36-38; Лука 15.

Текст за памћење: »Тијем ће се Отац Мој прославити, да род многи родите; и бићете Моји ученици.« (Јован 15,8)

Проучавање за ову седмицу представља наставак претходне поуке. Христос је поставио духовне вође са одређеним циљем, да објављују Божје царство. Начела и метод које је Исус применио морају остати духовни темељ за припрему данашњих хришћана.

Другим речима, савремене теорије о вођству никада не смеју да потисну темељ који је Христос лично поставио. Кад год претерана употреба пропаганде и публицитета оствари предност над духовним растом, последице су површност и духовна неплодност. Кад год убеђивање некога да подели исто верско уверење замени покајање, обраћење и духовну промену, мисија посрће. Обучавање вођа да управљају склоностима верника, медијским бомбардовањима и кампањама за односе са јавношћу, уместо да буду припремани за духовну битку, изазивају пропаст. Прави евангелизам и стварање ученика баве се 1) признањем греха, 2) искреним покајањем, 3) потпуним духовним предањем и 4) снажном жељом да се Божја вест пренесе другима.

Како се ближио крај Христовој земаљској служби, Он је своју пажњу усмерио ученицима, које је неизмерно волео и несребично им служио. Они неће бити напуштени. Иако се Исус вратио на Небо, Свети Дух добио је налог да им пружи духовну блискост коју су ученици уживали у Његовом присуству. Христове поуке о раду Светог Духа биле су заиста драгоцене, да им је Јован посветио неколико поглавља и тако их сачувао од заборавља. Христови ученици праћени Духом сведочили су о Исусовој служби. Бог је могао да заповеди анђелима да без помоћи људских бића шире Јеванђеље, али је уместо тога одредио грешна, залутала, непредвидива људска бића за овај свети позив.

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Јовану 1,40-46; 4,28-30; 15,26.27; 19,35.36. Ови текстови позивају нас на заједнички рад људи и Бога на придобијању душа.

Еванђеоски рад у свакодневном говору описује се на следећи начин: »Просјаци говоре другим просјацима где да пронађу хлеб?«. Андрија се у томе сигурно истиче; списи његовог брата Петра укључени су у Свето писмо, Петрова служба је описана у Делима, Христос је изабрао Петра да Му буде један од тројице најближих помоћника. Андрија никада није доживео такве почести. Ипак, он је примио посебно признање зато што је следио једноставан Христов налог да људе води Исусу.

Колико је Божјих изабраних оруђа – успешних вођа у еванђеоском раду, администрацији и вођству – доведено Христу од стране верних ученика који су, људским очима гледано, давно заборављени? Иако се ни по чему посебном нису истицали, замислите колико би Божје дело било мање успешно да они нису верно сведочили о Исусу. Христос је припремао своје ученике за веће задатке тако што им је прво давао једноставне дужности у њиховом окружењу. Жена Самарјанка, Филип и Андрија показали су силу једноставног сведочења и искрено упућеног позива. Ми смо сви позвани да чинимо тако.

КАДА ИСУС ТРАЖИ ДА БУДЕМО СТРПЉИВИ?

Прочитајте текстове у Јеванђељу по Луки 24,47-53; Делима 1,6-8; 16,6-10. Зашто је чекање изливања Светог Духа било неопходно? Коју је улогу имао Свети Дух у еванђеоском раду ране Цркве? Какво охрабрење данашњи верници могу добити из Павловог искуства, када се суоче са разочарењем? Какве поуке су о стрпљењу и чекању на Божје време дате у овим текстовима?

Исус је разговором и личним примером поучавао ученике стрпљењу. Иако се суочавао са лицемерством, незнањем, неразумевањем и отвореним заверама, Христос је ипак стрпљиво истрајавао. Таква истрајност заснивала се на Христовој потпуној зависности од божанског Духа. Исус је схватао да ако ученици на исти начин не искусе ту зависност, напредак Божјег царства биће озбиљно угрожен. Али, ако ту лекцију науче на почетку, њихова будућа служба биће предодређена за небеска достигнућа. Зато је Његова наредба приликом одласка била: »Чекајте«.

Христос жели да данашњи верници, такође, усвоје те поуке. Иако могу да имају добре намере, хришћани који су испуњени самопоуздањем, и нису спремни да стрпљиво чекају вођство Светог Духа, могу да осрамоте и себе и Божје царство.

Апостол Павле једном приликом имао је план да пође у Витанију, али је чак и он познат као чврст и упоран био осетљив када је очекивао Божје вођство, и радије се покоравао деловању Духа него што се одупирао. Апостол је радо примио налог Светог Духа, који га је уместо у Витанију послао у Македонију. Бројна чуда пратила су његове напоре док је тамо боравио. Да је Павле био упоран у жељи да оствари своје планове, мисионски рад у Европи можда би стао.

Како можемо да смирено и стрпљиво чекамо на вођство Светог Духа? Које практичне подухвате савремени верници треба да предузму у покушају да негују такво стрпљење? Како стрпљиво поверење праћењем молитвом указује на наш однос са Богом?

ПРИМЕНА АУТОРИТЕТА

Упоредите следеће текстове: Марко 6,7-13; Матеј 16,14-19; 18,17-20; 28,18-20; Јован 20,21-23. Шта нам они говоре о ауторитету Исусових ученика? Шта за нас данас то значи?

»Петар је изразио истину која представља темељ вере Цркве и Исус га је почаствовао као представника читавог тела састављеног од верника. Он је рекао: 'И даћу ти кључеве од Царства небескога: И што свежеш на земљи биће свезано на Небесима; и што раздријешиш на земљи биће раздријешено на Небесима.' (Матеј 16,19)

'Кључеви од Царства небескога', Христове су речи. Све речи Светога писма су Његове и овим су обухваћене. Ове речи имају силу да отворе и затворе Небо. Оне објављују услове под којима се људи примају или одбацују. Тако је дело оних који проповедају Божју реч мирис животни за живот или мирис смртни за смрт. Њихова мисија се мери вечним резултатом.« (Елен Вајт, Чезња векова, стр. 413,414. оригинал)

Као што је Отац дао налог Исусу, тако је Христос дао налог својим ученицима. Отац је силом Светога Духа оденуо Христа божанском силом. Исто тако, Исус је силом Светога Духа оденуо своје ученике божанском силом сразмерно њиховим земаљским задацима. Ниједан следбеник не треба да се плаши да ће му Христос нешто ускратити. Свака неопходна вештина, таленат, способност и снага биће даровани.

Вође понекад не препознају ова начела. Кад год вође приступе задатку без одговарајуће силе, неуспех је могућ. Несигурност вођа често избија на површину кроз понашање којим желе да надгледају друге, потчињавајући њихове мисли, од Бога одређено стваралаштво и особеност. Тако ослабљен и потчињен ученик не постиже успех. Такво понашање подсећа на диригента који истовремено покушава да свира на сваком инструменту, уместо да диригује оркестром.

Исусов пример овде нам све јасно открива. Ако је ико икада имао право да задржи власт за себе и одређује нечије понашање, онда је то био Христос. Међутим, Он је другима дао власт, наложио им да раде без Његовог присуства, једини утицај вршио је својим поукама и примерима, и послао их да служе и сведоче.

РАДНИЦИ ПОЗВАНИ НА ЖЕТВУ

»А гледајући људе сажали Му се, јер бијаху сметени и расијани као овце без пастира. Тада рече ученицима својим: Жетве је много, а посленика мало. Молите се, дакле, Господару од жетве да изведе посленике на жетву своју.« (Матеј 9,36-38) Коју важну поруку можемо извући из ових стихова за нас данас, и за задатак који је пред нама?

Духовна жетва била је обилна, али је жетелаца било мало. Тло срца било је припремљено, духовно семе посејано; клијање, много влаге и обилна сунчева светлост омогућили су невероватан раст. Сазреле душе чекале су жетву, али где су били жетеоци? Користећи једноставне, лако разумљиве, сликовите речи, Исус је желео да присутне надахне одушевљењем које ће наставити да се шири.

Понекад се хришћани тако чврсто држе заједно да слепо пролазе поред оних који су сазрели за жетву. Не схватајући можда божанску одговорност за душе које гину, они су заузети црквеним пословима, грађанским одговорностима, подржавањем градње и другим вредним пројектима којима се само одржава непромењено стање. То су несумњиво добре ствари. Верници са добрим намерама понекад доводе у питање вредност еванђеоског рада и изражавају овакво мишљење: »Пасторе, све ово у вези са еванђеоским радом је у реду, али зар нам нису потребни програми за људе који су већ у цркви?«

То је добро питање, иако се морамо запитати: »Да ли се Исус икада жалио да нема довољно чувара жита?« Он се молио за већи број жетелаца.

Како да пронађемо праву равнотежу између рада за вернике у цркви и мисионског рада, који не смемо да занемаримо?

ИЗГУБЉЕН И НАЂЕН

Поучавањем и личним примером, Исус је учио своје ученике да се друже са грешницима, чак и омраженима, као што су били проститутке и цариници. Како би иначе могли да шире Јеванђеље по целом свету? Његова учења често су била усредсређена на те грешнике. То што их је називао »изгубљенима« показује колика је била Христова милост. Могао је да их назове »непослушнима« (што су сигурно били) или »покваренима«. Уместо тога, Он је изабрао израз »изгубљени«.

Израз изгубљен нема исто негативно значење које је садржано у осталим речима. Уместо да пале душе строго укоравамо, треба да следимо Христов пример. Изгубљен је великодушан опис, јер је одговорност пренесена на онога који тражи. Понижавајуће примедбе терају изгубљене људе. Неутрални језик изражава прихватање и могућност за успостављање односа. Зато морамо да будемо пажљиви, не само када су у питању речи које изговарамо, већ и мисли, јер наше мисли у великој мери утичу на наш став према другима.

У Јеванђељима, Исус подстиче вернике да постану они који траже. Он жели да покажемо љубав и досегнемо изгубљене, без обзира какви су људи и какав начин живота воде.

»Ово је служба коју је Бог одабрао 'да развежеш свезе безбожности, да раздријешиш ремење од бремена, да отпустиш потлачене, и да изломите сваки јарам; није ли да преламаш хлеб свој гладноме, и сиромаше прогнане да уведеш у кућу, кад видиш гола да га оденеш, и да се не кријеш од својега тијела.' (Исаија 58,6.7) Када себе видимо као грешнике који су спасени једино љубављу свога небеског Оца, тада ћемо осетити нежно сажалење према другима који пате у греху. Тада сажалење и покајање нећемо више дочекивати љубомором и прекорима. Када се лед себичности у вашем срцу буде отопио, тада ћете се сложити са Богом и делити са Њим радост у спасавању изгубљених.« (Елен Вајт, Поуке великог Учитеља, стр. 210,211. оригинал)

Из Јеванђеља по Луки проучите 15. поглавље. Која основна порука се провлачи кроз све ове приче? Шта нам оне говоре о Божјем ставу према изгубљенима и каква је наша одговорност према њима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавља: »Последње путовање из Галилеје«, стр. 485-496; »Ко је највећи?«, стр. 432-450, у књизи Елен Вајт Чезња векова; и поглавља »Обучавање дванаесторице«, стр. 17-24; »Велики налог«, стр. 25-34; »Педесетница«, стр. 35-46; »Дар Светога Духа«, стр. 47-56, у књизи Апостолска црква – Христовим трагом.

»Ученици су осетили своју духовну потребу и жарко се молили Господу за свето помазање које ће их припремити за дело спасавања душа. Нису тражили благослов само за себе. Били су заузети одговорношћу да спасавају душе. Схватили су да Јеванђеље мора бити објављено свету и зато су тражили снагу коју им је Христос обећао.« (Елен Вајт, Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 37. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Која начела из Христовог метода обучавања треба да користе савремени учитељи у окупљању ученика? Замислите како би такво поучавање требало да изгледа у вашој цркви?

2. У поуци од четвртка бавили смо се питањем језика и начином на који се користи. Размислите које речи, ми као адвентистички хришћани, често користимо. Иако их можда разумемо на одређени начин, размислите како други могу да их разумеју, ако не познају значење израза које користимо. Колико треба да будемо пажљиви у избору речи, нарочито у разговору са онима које желимо да позовемо Христу?

3. Размислите о претходно поменутој слици »просјаци који говоре другим просјацима« где да пронађу хлеб. На који начин она прецизно описује оно што сведочење и мисионски рад заиста јесу? Зашто је важно да не заборавимо ту слику и њено значење?

4. Какве су прилике у вашој цркви? Да ли су верници више усредсређени на себе и своје потребе или на мисионство? Како окренутост мисији може да помогне цркви? Или, да изразимо то на други начин, да је ваша црква више усредсређена на сведочење и мисионски рад, да ли би била мање забринута због сопствених потреба? Како мисионски рад може помоћи у решавању тих проблема?

ЦЕНА УЧЕНИШТВА

Текстови за проучавање у току седмице: Лука 12,49-53; 5. Мојсијева 21,15; 1. Коринћанима 9,24-27; Матеј 18,8.9; Јован 14,1-3; Јеврејима 11,32-12,4.

Текст за памћење: »И надање наше тврдо је за вас. Ако ли се утјешавамо, за вашу је утјеху и спасеније, знајући да као што сте заједничари у нашему страдању тако и у утјехи.« (2. Коринћанима 1,7)

Кроз историју, небројено мноштво спремно је жртвовало своје животе за Христа. Били су затварани, мучени, убијани. Милиони су остали без посла, доживели исмевање, поднели одбацивање од стране своје породице, истрајали током верског прогона и нису се одрекли Христа. Само Бог зна све патње које су Његови верни поднели.

Павле је упозорио: »А и сви који побожно хоће да живе у Христу Исусу, биће гоњени.« (2. Тимотију 3,12) И Петар је рекао: »Јер сте на то и позвани, јер и Христос пострада за нас, и нама остави углед да идемо Његовијем трагом.« (1. Петрова 2,21)

Упркос обећањима такозваних проповедника »просперитета«, луксузни аутомобили и новчана добит нису украс који верници неизбежно добијају.

На крају, можемо бити сигурни да је цена учеништва у поређењу са коначном наградом мала.

Проучите текстове из Јеванђеља по Луки 12,49-53; 14,25.26; Матеју 10,37. Како треба да разумемо ове снажне речи? Шта нам Исус овде говори?

Данашњи телевизијски извештачи направили би велики скандал због таквих изјава. »Данас је познати верски вођа, Исус из Назарета, подржавао мржњу међу члановима породице током свог поподневног обраћања. Аналитичари га упоређују са претходно датим изјавама које промовишу односе испуњене љубављу са суседима и непријатељима. Упућени коментатори се питају да ли је недавно дошло до промене политике. Други незванични извори наводе да је упутио позив људима да продају све што имају и добитак предају Његовом покрету. Пратите даљи развој догађаја.«

Дубље проучавање Библије и начин на који је реч мржња употребљена помаже нам да разјаснимо шта је Исус тиме желео да каже. Пета Мојсијева 21,15. говори о мужевима који имају неколико жена. У енглеској верзији Библије The King James овај стих гласи овако: »Једну милу и једну коју мрзи«, мислећи на две супруге. Мојсије жели да каже да ако муж више воли једну жену од друге, не може другу да лиши одређених права. У The New Revised Standard Version и Modern Language Bible реч мила замењена је речју вољена, а ону коју мрзи са оном која му се не свиђа. The Tanakh (јеврејска Библија) и The New American Standard Bible (протестантска) користе речи вољена и невољена. У овом контексту мржња једноставно може да означава некога групом речи »мање вољети«. Паралелни текст, Матеј 10,37, сигурно даје веродостојност оваквом објашњењу.

Исусова поука је једноставна, а опет пуна значења. Кад год је породица на првом месту, а Христос на другом, Он губи власт. Немогуће је служити неколико господара. Христос је сигурно подржавао снажне породичне везе. Такви односи, међутим, црпе снагу из чврстих темеља. Ти темељи се заснивају на нашој безрезервној љубави према Богу, која је прва и најважнија. Бог не жели да се ишта испречи између нас, да нас одвлачи од Њега или да прекида наш однос. Учеништво захтева највећу цену: неподељену оданост Христу.

Како свакога дана на практичан начин стављамо Христа испред свих, укључујући и породицу? Шта значи поступати на такав начин и које последице могу да настану?

НОШЕЊЕ КРСТА

»И ко не носи крста својега и за Мном не иде, не може бити Мој ученик.« (Лука 14,27)

Под учеништвом се подразумева прихватање Христа за Спаситеља и Господа. Следити Исуса значи да будемо спремни да поднесемо исту патњу као и Он. Зато морамо да будемо искрени приликом ширења вести. Наравно, величанствене истине, као што су оправдање вером, Христово праштање, Исусов сигурни повратак, небеска неупоредива чуда и Божја незаслужена милост, треба објављивати.

Али ако верници желе да објаве целокупну Божју вест, онда не могу да пређу преко ношења крста. Нажалост, неки верници имају погрешно мишљење да је проповедање било које вести у којој су људи позвани на акцију легалистичко. »Божанска милост је све остварила«, поносно узвикују, »и људи не треба ништа да раде осим да је прихвате.« Исус се, међутим, не слаже са тим.

Прочитајте текстове из Јеванђеља по Матеју 16,21-25; Луки 21,12-19; Јовану 15,17-20; 16,1.2. Које поуке о цени учеништва можемо извући из тих текстова?

Сваки кандидат пре крштења треба да разуме да је Христос лично доделио њему или њој крст, без кога никако не могу да постану Његови ученици. Да ли то смањује радост обраћења? Да ли би нестварно обећање о безбрижном животу некако повећало њихову радост? Обраћење ослобађа вернике од терета греха, не од одговорности које доноси учеништво. Када узме Христово име и крштењем јавно објави свој избор, сваки верник мора да зна да учеништво има своју цену. Шта овај свет нуди што може да умањи вредност онога што нуди Христос? Ништа.

Када си последњи пут понео свој крст? Какво је било то искуство? Шта си научио из тога што може да помогне некоме у борби са сличним изазовима?

Анализирајте следеће текстове: Лука 14,31-33; 1. Коринћанима 9,24-27; Јеврејима 12,1-4; 2. Петрова 1,5-11. Шта ови текстови говоре о животу ученика? Како сте ви у свом животу искусили стварност онога што нам Библија овде говори?

Цена учеништва обухвата послушност. Свака побуда, свака мисао, свака амбиција и свака жеља морају бити подређени Христу. Све што поседујемо, сваки таленат и способност, све што је вредно мора бити препуштено Христовој управи. Оно што Му не предамо може, и неизбежно хоће, постати идол који ће нас повести погрешним путем.

Христос нам нуди силу да превазиђемо недостатке у свом карактеру. Апетит, осећања, интелектуалне склоности, сви ови дарови могу бити под утицајем Његовог Духа.

Запазите пример спортисте који је Павле користио у неким текстовима за данашње проучавање. Ниједан спортиста се не труди да трчи спорије, скаче ниже или баца краће. Ниједан верник, такође, не треба да гледа уназад, нарочито када је у трци нешто на коцки што има вечну вредност, насупрот различитим наградама које тркач на овој Земљи може да освоји као резултат проистекао из марљивих напора и вежбања.

»Тркачи су се чували сваке попустљивости која би могла да ослаби њихову физичку снагу; они су суровом и сталном дисциплином увежбавали своје мишиће да добију снагу и издржљивост, тако да на дан такмичења своје способности могу да ставе на најжешћу пробу. Колико је још важније да хришћанин, чији су вечни интереси стављени на коцку, стави своје прохтеве и страсти под контролу разума и Божје воље! Он никада не сме да дозволи да његова пажња буде скренута на забаве, раскош и доколицу. Све његове навике и страсти морају бити препуштене строгој дисциплини. Разум, просветљен учењима Божје речи и вођен његовим Духом, мора да држи узде власти.« (Елен Вајт, Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 311. оригинал)

УПОРЕЂИВАЊЕ ТРОШКОВА

Корпорације истражују одрживост одређених пројеката анализирајући однос трошкова и добити. Да ли одређени пројекти садрже све што је неопходно како би донели успешни повраћај новца након улагања? Да ли ће добит бити већа од трошкова?

Награде за учеништво могу исто тако да се мере поређењем са трошковима. Ти трошкови могу да обухватају емотивну патњу, друштвено одбацивање, физички бол, ускраћивање финансијских средстава, затварање, чак и смрт. Свако ко крене путем учеништва треба прво пажљиво да размотри каква су улагања ту укључена.

Шта нам следећи текстови говоре о цени учеништва? Матеј 18,8-9; Лука 6,35; Филиплјанима 2,3.

Шта нам следећи текстови говоре о предностима? Лука 18,28-30; Јован 14,1-3; Откривење 22,1-5.

Нема сумње да цена учеништва може да буде висока, можда и највиша. Свако треба да преиспита своју веру и посвећеност, ако га то што следи Исуса није много коштало, можда чак и свега.

Једно је сигурно: шта год да стекнемо у овом животу, шта год да постигнемо, шта год да учинимо за себе, све је само привремено. Неће дуго трајати. Када нестане, нестаће заувек.

Насупрот томе, оно што добијамо кроз Исуса – вечни живот на новом Небу и новој Земљи – много је вредније од свега што овај свет може да нам понуди.

Размислите о свим задовољствима, радостима и добрима овога света овде и сада. Шта су у поређењу са вечношћу проведеном са Исусом? Како да ту супротност увек имамо на уму? Зашто је то важно?

»БОЉЕ ВАСКРСЕЊЕ«

Прочитајте Јеврејима 11,32-12,4. Шта ови стихови вама лично говоре о цени и награди учеништва?

Како је снажна идеја овде откривена, нарочито у стиху који каже: »Жене примише своје мртве из васкрсенија; а други бише побijени, не примивши избављења, да добију боље васкрсеније.« (Јеврејима 11,35)

На неки начин, бити ученик и онај који окупља ученике може да се сведе на једно: »Боље васкрсење«. Ми следимо Исуса зато што имамо обећање, наду, искупљење, нови живот у новом свету, свету без греха, патње и смрти. У исто време, због те наде и обећања који су нам дати – осигурани животом, смрћу, васкрсењем и службом првосвештеника Исуса – тежимо да друге усмеримо истој нади, истом обећању. На крају, на завршетку велике борбе, доживећемо или прво васкрсење или друго васкрсење са злима, осим ако живи дочекамо Христа. Сигурно знамо које је васкрсење боље. Шта поред првог васкрсења може бити важно, осим да чинимо све што можемо да и друге водимо ка њему?

Дошло је време за жетву; милиони чекају позив за учеништво. Ми не само да смо благословени Јеванђељем, већ Јеванђељем у оквиру »садашње истине« – поруке три анђела из Откривења 14. поглавља, Божје последње опомене свету.

Шта ћемо учинити са тим истинама које толико волимо? Зато се питамо: где су жетеоци? Где су људи спремни да приђу Христу и прихвате опасност? Да ли ћете прихватити Божји позив да будете ученици и окупљате ученике без обзира на цену?

Размислите о следећим појмовима: прво и друго васкрсење. У светлости овог избора, шта може бити важније од »бољег« васкрсења и помагања другима да га доживе?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

»Огањ пада од Господа са неба. Земља се растаче. Оружје сакривено у дубини Земље је извучено. Пламен који прождире избија из сваке разјупљене раселине. Стене су захваћене огњем. Освануо је дан који гори као пећ. Елементи се топе од жестоке врућине, али гори и Земља и сва дела која су на њој (Малахија 4,1; 2. Петрова 3,10). Површина Земље изгледа као растопљена маса – огромно, узаврело огњено језеро. То је време суда и пропасти безбожних људи, 'јер ће бити дан освете Господње, година плаћања, да би се осветио Сион.' (Исаија 34,8)

Безаконици примају своју плату на Земљи (Приче 11,31). »И сви ће поносити и сви који раде безбожно бити стрњика, и упалиће их дан који иде, вели Господ над војскама.« (Малахија 4,1) Неки су уништени у једном тренутку, док други пате много дана. Сви су кажњени 'по делима својим.'« (Елен Вајт, Велика борба, стр. 672,673. оригинал)

ЗА РАЗГОВОР:

1. Дитрих Бонхофер, који је за хришћанску веру отишао у смрт, написао је познату књигу под називом Цена учеништва (Њујорк: Collier Books, 1963). У наставку следе неки цитати из те књиге. Како се уклапају у теме које смо проучавали ове седмице?

»Стари живот се оставља и у потпуности предаје Богу. Ученик напушта своју релативну сигурност и ступа у живот апсолутне несигурности (односно, боље је рећи, у апсолутну сигурност дружења са Исусом)...« (стр. 62,63.)

»Ако желимо да следимо Исуса морамо да предузмемо одлучне кораке. Први корак, који следи одмах након позива, одваја ученика од његовог претходног живота.« (стр. 66,67.)

»Крст је намењен сваком хришћанину. Прва патња коју сваки човек мора да искуси јесте раскидање свих веза са овим светом...« (стр. 99.)

ЈАНУАР

БОЖЈИ СИНОВИ И КЋЕРИ

Да будемо чисти као Христос

1. С 1. Јованова 3,1. Названи смо синовима Божјим
2. Ч Јован 1,12. Да будемо чисти као Христос
3. П Јован 1,12. Снага којом постајемо деца Божја
4. С Псалм 145,18. Бог је близу свих који Га призивају

Зависност од Бога

5. Н Јован 3,36. Вера у Христа значи вечни живот
6. П Исаија 11,2. Дух мудрости и разумевања
7. У Јеврејима 1,14. Анђели служе наследницима спасења
8. С Галатима 5,6. Вера која кроз љубав ради
9. Ч Јован 15,5. други део. Зависност од Бога
10. П Јован 13,34. Обновљено срце воли као што је Христос волео
11. С Псалм 46,10. Потребно је да мислимо о Богу

Љубав према другима

12. Н Јеврејима 4,16. Приступимо слободно Престолу благодати
13. П 5. Мојсијева 26,11. Радујмо се ризницама благодати
14. У Јован 1,16. Примили смо из ризнице Божјег обиља
15. С 2. Коринћанима 3,18. Преображени из славе у славу
16. Ч Ефесцима 5,1,2. Љубав према другима
17. П Јован 16,33. Морамо да победимо као Христос
18. С Приче 18,24. Исус је Пријатељ ближи од брата

Корачајмо Његовим путем

19. Н Јеремија 30,17. Добре навике обезбеђују добро здравље
20. П Приче 8,11. Божанска мудрост
21. У Римљанима 15,4. Проучавајмо Свето писмо
22. С Приче 10,29. Корачајмо Његовим путем
23. Ч Јован 12,32. Сви су привучени уздигнутом Спаситељу
24. П Римљанима 5,10. Помирење Христовом смрћу
25. С Лука 1,6. Прави мисионарски рад почиње у дому

Радосни у Господу

26. Н Приче 3,27. Треба да чинимо добро својим суседима
27. П Галатима 3,26. Јединство са децом Божјом
28. У Псалм 104,34. Радосни у Господу
29. С 2. Петрова 1,4. Испуњавајте ум божанским истинама
30. Ч Псалм 1,3. Као дрво усађено крај потока
31. П Откривење 21,7. Наследићемо све

ФЕБРУАР

МОЈ ЖИВОТ ДАНАС

Дај Му своје срце

1. С Приче 23,26. Дај Му своје срце

Дух прославља Христа у мени

2. Н Псалам 5,3. Молите се ујутру
3. П 1. Петрова 1, 23. Библија ствара нови живот
4. У Јован 16,14. Дух прославља Христа
5. С Откривење 18,1. Цела Земља биће осветљена
6. Ч Јован 14,27. Не жртвовати начела због мира
7. П Јован 13,35. Волети као што је Христос волео
8. С Псалам 50,23. Певаћу Господу

Сачувајте храм свога тела

9. Н Псалам 84,11. Растење у благодати почиње у дому
10. П Матеј 25,21. Он умножава моје дарове
11. У 1. Коринћанима 3,16. Сачувајте храм свога тела
12. С Приче 17,22. Весело срце је добар лек
13. Ч Псалам 100,4. Захваљивање и слављење
14. П 1. Јованова 4,7. Љубав лечи многе ране
15. С Приче 25,11. Пријатне речи у право време

Поштовање Божјег дома

16. Н Јован 11,5. Исус и Његови пријатељи у Витанији
17. П Јован 4,14. Дајте им воду живота
18. У Галатима 6,10. Сећај се сиромашних у цркви
19. С Псалам 90,17. Бог подржава чист карактер
20. Ч 2. Петрова 1,4. Учесници по Божјем обећању
21. П 3. Мојсијева 19,30. Поштовање Божјег дома
22. С Исаија 41,10. Богу је стало до мене

Воља је одлучујућа снага

23. Н Јеврејима 2,17. Христос – мој Старији Брат
24. П 2. Мојсијева 23,20. Анђели ме припремају за вечност
25. У Исаија 27,5. У Христу је снага
26. С Римљанима 12,2. Воља је одлучујућа снага
27. Ч 2. Петрова 1,10,11. Припрема за вечни живот
28. П 2. Тимотију 4,8. Христос ми предаје венац

МАРТ

ВЕРА КОЈОМ ЖИВИМ

Постављено пред нас

1. С Јован 6,54.55. Постављено пред нас

Исусова спасоносна сила

2. Н 2. Мојсијева 20, 8. Припрема за Свети дан
3. П Јован 3,16. Божји дар људском роду
4. У 1. Тимотију 3,16. Утеловљени Творац
5. С Римљанима 8,28. Спасоносно деловање Провиђења
6. Ч Ефесцима 1,3,4. Вечни Спаситељ
7. П Римљанима 3,31. Да ли вера укида послушност?
8. С 2. Коринћанима 12,9. Исусова спасоносна сила

Неопходна промена срца

9. Н Римљанима 8,1. Мир преко крста
10. П Матеј 5,6. Испуњени Његовом праведношћу
11. У Колошанима 2,6. Праведник ће живети од вере
12. С 1. Јованова 1,9. Искрено исповедање греха
13. Ч Јован 3,3. Неопходна промена срца
14. П Јеврејима 12,14. Светост живота
15. С 5. Мојсијева 32,29. Стрела смрти

Улог у Небо

16. Н 1. Солуњанима 4,13. Нада искључује тугу
17. П Јеврејима 7,24.25. Спасење за Божју децу
18. У Откривење 3,5. Брисање греха
19. С 1. Петрова 5,8. Сотонини планови
20. Ч Јаков 1,27. Улог у Небо
21. П Судије 13,12. Какво наслеђе?
22. С Језекиљ 20,20. Нарочити дан

Зидари, не рушитељи

23. Н Исаија 26,2. Добродошлица у небески дом
24. П Откривење 7,2.3. Ко ће примити Божји печат?
25. У Јован 13,14.15. Исус – Пример понизности
26. С Исаија 58,12. Зидари, не рушитељи
27. Ч Дела 20,19. Сузе и сукоб
28. П 1. Петрова 3,12. Безбедни у послушности
29. С Јаков 1,12. Круна сваком победнику

Вечна слава

30. Н 2. Коринћанима 4,17. Вечна слава
31. П Откривење 21,4. Смрти неће бити више!

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јануар		Фебруар		Март	
1. 1. Мојс.	1-3	1. 3. Мојс.	10-12	1. И.Навин	5-9
2. «	4-6				
3. «	7-9	2. «	13-15	2. «	10-12
4. «	10-12	3. «	16-20	3. «	13-15
		4. «	21-23	4. «	16-19
5. «	13-15	5. «	24-27	5. «	20-24
6. «	16-20	6. 4. Мојс.	1-4	6. О Суд.	1-3
7. «	21-23	7. «	5-7	7. «	4-6
8. «	24-26	8. «	8-10	8. «	7-9
9. «	27-31				
10. «	32-34	9. «	11-13	9. «	10-12
11. «	35-38	10. «	14-16	10. «	13-15
		11. «	17-19	11. «	16-18
12. «	39-41	12. «	20-22	12. «	19-21
13. «	42-44	13. «	23-26	13. О Руги	1-2
14. «	45-47	14. «	27-29	14. «	3-4
15. «	48-50	15. «	30-32	15.1. Сам.	1-3
16. 2. Мојс.	1-3				
17. «	4-6	16. «	33-36	16. «	4-6
18. «	7-9	17. 5. Мојс.	1-3	17. «	7-9
		18. «	4-6	18. «	10-12
19. «	10-12	19. «	7-9	19. «	13-17
20. «	13-15	20. «	10-13	20. «	18-20
21. «	16-18	21. «	14-16	21. «	21-23
22. «	19-21	22. «	17-19	22. «	24-26
23. «	22-26				
24. «	27-29	23. «	20-22	23. «	27-31
25. «	30-32	24. «	23-25	24. 2. Сам.	1-3
		25. «	26-28	25. «	4-6
26. «	33-35	26. «	29-31	26. «	7-11
27. «	36-38	27. «	32-34	27. «	12-14
28. «	39-40	28. И.Навин	1-4	28. «	15-17
29. 3. Мојс.	1-3			29. «	18-20
30. «	4-6				
31. «	7-9			30. «	21-24
				31. 1. О Цар.	1-3

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јануар	Фебруар	Март
1. Псалам 1.	1. Псалам 29.	1. Псалам 53.
2. Псалам 2.	2. Псалам 30.	2. Псалам 54.
3. Псалам 3.	3. Псалам 31,1-14.	3. Псалам 55.
4. Псалам 4.	4. Псалам 31,15-24.	4. Псалам 56.
5. Псалам 5.	5. Псалам 32.	5. Псалам 57.
6. Псалам 6.	6. Псалам 33.	6. Псалам 58.
7. Псалам 7.	7. Псалам 34.	7. Псалам 59.
8. Псалам 8.	8. Псалам 35,1-14.	8. Псалам 60.
9. Псалам 9.	9. Псалам 35,15-28.	9. Псалам 61.
10. Псалам 10.	10. Псалам 36.	10. Псалам 62.
11. Псалам 11.	11. Псалам 37,1-19.	11. Псалам 63.
12. Псалам 12.	12. Псалам 37,20-40.	12. Псалам 64.
13. Псалам 13.	13. Псалам 38.	13. Псалам 65.
14. Псалам 14.	14. Псалам 39.	14. Псалам 66.
15. Псалам 15.	15. Псалам 40.	15. Псалам 67.
16. Псалам 16.	16. Псалам 41.	16. Псалам 68.
17. Псалам 17.	17. Псалам 42.	17. Псалам 69,1-16.
18. Псалам 18,1-15.	18. Псалам 43.	18. Псалам 69,17-36.
19. Псалам 18,16-30.	19. Псалам 44,1-12.	19. Псалам 70.
20. Псалам 18,31-50.	20. Псалам 44,13-26.	20. Псалам 71,1-14.
21. Псалам 19.	21. Псалам 45.	21. Псалам 71,15-24.
22. Псалам 20.	22. Псалам 46.	22. Псалам 72.
23. Псалам 21.	23. Псалам 47.	23. Псалам 73,1-15.
24. Псалам 22,1-15.	24. Псалам 48.	24. Псалам 73,16-28.
25. Псалам 22,16-31.	25. Псалам 49.	25. Псалам 74.
26. Псалам 23.	26. Псалам 50.	26. Псалам 75.
27. Псалам 24.	27. Псалам 51.	27. Псалам 76.
28. Псалам 25.	28. Псалам 52.	28. Псалам 77.
29. Псалам 26.		29. Псалам 78,1-14.
30. Псалам 27.		30. Псалам 78,15-28.
31. Псалам 28.		31. Псалам 78,29-42.

*Предлажемо верницима да ове њекстијове чиијају у
шоку вечерњеј бојослужења у својој породици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈАНУАРУ 2014. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	3.	10.	17.	24.	31.
Кладово, Неготин	16,01	16,12	16,21	16,29	16,39
Вршац , Бор, Зајечар	16,03	16,14	16,23	16,31	16,41
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Књажевац , Пирот	16,05	16,16	16,25	16,33	16,43
Суботица , Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Ниш , Лесковац	16,07	16,18	16,27	16,35	16,45
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Крушевац, Врање, Радовиш, Струмица	16,09	16,20	16,29	16,37	16,47
Сомбор , Бачка Паланка, Сремска Митровица, Рума, Шабац, Чачак , Краљево, Приштина, Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16,11	16,22	16,31	16,39	16,49
Бели Манастир , Осијек , Даљ, Вуковар, Винковци, Шид, Богатић, Бијељина , Ужице, Нови Пазар, Косовска Митровица, Скопље , Велес, Прилеп	16,13	16,24	16,33	16,41	16,51
Лозница, Пећ , Ђаковица, Призрен, Тетово, Битољ	16,15	16,26	16,35	16,43	16,53
Вировитица, Подр. Слатина, Славонска Пожега, Сл. Брод, Тузла, Пљевља, Колашин , Беране, Дебар, Охрид	16,17	16,28	16,37	16,45	16,55
Мурска Субота, Ормож, Чаковец, Вараждин, Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка , Нова Градишка, Дервента, Добој, Сарајево , Фоча	16,19	16,30	16,39	16,47	16,57
Марибор , Птуј, Крапина, Бања Лука , Зеница, Подгорица , Улцињ	16,21	16,32	16,41	16,49	16,59
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Цеље, Загреб, Сисак, Приједор , Јајце, Мостар, Билећа, Требиње, Зеленика , Бар	16,23	16,34	16,43	16,51	17,01
Межица, Зидани Мост, Ливно, Карловац, Метковић, Дубровник	16,25	16,36	16,45	16,53	17,03
Крањ, Љубљана , Слуњ, Книн , Бихаћ, Дрвар, Пељешац, Мљет	16,27	16,38	16,47	16,55	17,05
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Госпић, Шибеник, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	16,29	16,40	16,49	16,57	17,07
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Паг, Задар, Вис, Биоград на мору	16,31	16,42	16,51	16,59	17,09
Копер, Ровињ, Лошињ, Пула , Дуги оток	16,33	16,44	16,53	17,01	17,11

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ФЕБРУАРУ 2014. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	7.	14.	21.	28.
Кладово, Неготин	16,49	16,59	17,07	17,17
Бор, Зајечар, Књажевац , Пирот	16,51	17,01	17,09	17,19
Вршац, Ниш , Лесковац, Радовиш, Струмица	16,53	17,03	17,11	17,21
Кикинда, Српска Црња, Алибунар, Ковин, Смедерево , Пожаревац, Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Врање, Кавадарци, Ђевђелија	16,55	17,05	17,13	17,23
Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Приштина, Куманово, Скопље , Велес, Прилеп	16,57	17,07	17,15	17,25
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Чачак, Нови Пазар, Косовска Митровица, Тетово, Битољ	16,59	17,09	17,17	17,27
Сомбор , Даљ, Вуковар, Шид, Бачка Паланка, Сремска Митровица , Богатић, Шабац, Ваљево, Пећ, Ужице, Призрен, Ђаковица, Дебар, Охрид	17,01	17,11	17,19	17,29
Бели Манастир , Осијек, Винковци, Бијељина, Колашин , Лозница, Пљевља, Беране	17,03	17,13	17,21	17,31
Тузла, Подгорица	17,05	17,15	17,23	17,33
Вировитица, Подравска Слатина, Добој, Славонска Пожега, Славонски Брод, Бар, Дервента, Сарајево , Фоча, Улцињ	17,07	17,17	17,25	17,35
Копривница, Бјеловар, Босанска Градишка , Дарувар, Нова Градишка, Зеница, Билећа, Требиње, Зеленика	17,09	17,19	17,27	17,37
Мурска Собота, Ормож, Чаковец, Вараждин, Приједор, Бања Лука , Јајце, Мостар, Метковић, Дубровник	17,11	17,21	17,29	17,39
Марибор , Птуј, Цеље, Крапина, Загреб, Сисак, Ливно, Пељешац, Мљет	17,13	17,23	17,31	17,41
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Слуњ, Бишаћ, Дрвар, Книн , Сплит , Брач, Хвар, Корчула	17,15	17,25	17,33	17,43
Межица, Љубљана , Госпић, Шибеник, Вис	17,17	17,27	17,35	17,45
Јесенице, Крањ, Постојна, Ријека , Цриквеница, Крк, Раб, Паг, Задар, Биоград на мору, Дуги Оток	17,19	17,29	17,37	17,47
Крањска Гора, Горица, Црес, Лошињ	17,21	17,31	17,39	17,49
Копер, Ровињ, Пула	17,23	17,33	17,41	17,51

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАРТУ 2014. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	7.	14.	21.	28.
Кладово, Неготин , Пирот, Струмица	17,26	17,35	17,44	17,52
Бор, Зајечар, Књажевац , Радовиш, Кавадарци, Ђевђелија	17,28	17,37	17,46	17,54
Ниш , Лесковац, Врање, Куманово, Велес	17,30	17,39	17,48	17,56
Вршац, Пожаревац, Јагодина, Параћин, Крушевац , Приштина, Скопље , Прилеп, Битољ	17,32	17,41	17,50	17,58
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Панчево, Ковин, Смедерево , Смедеревска Паланка, Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Косовска Митровица, Призрен, Тетово, Охрид	17,34	17,43	17,52	18,00
Сента, Бечеј, Зрењанин, Београд , Чачак, Нови Пазар, Пећ, Ђаковица, Дебар	17,36	17,45	17,54	18,02
Суботица, Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Шабац, Ваљево, Ужице, Беране	17,38	17,47	17,56	18,04
Сомбор , Бачка Паланка, Даљ, Вуковар, Шид, Богатић, Бијељина, Лозница, Пљевља, Колашин , Подгорица , Улцињ	17,40	17,49	17,58	18,06
Бели Манастир , Осијек , Винковци, Тузла, Фоча, Бар, Мурска Собота, Чаковец, Копривница, Дарувар, Славонска Пожега,	17,42	17,51	18,00	18,08
Славонски Брод, Дервента, Добој, Сарајево , Билећа, Требиње, Зеленика	17,44	17,53	18,02	18,10
Вировитица, Подравска Слатина, Славонска Пожега, Зеница, Мостар, Дубровник	17,46	17,55	18,04	18,12
Бјеловар, Дарувар, Босанска Градишка , Нова Градишка, Бања Лука , Јајце, Метковић, Пељешац, Мљет, Копривница	17,48	17,57	18,06	18,14
Мурска Собота, Чаковец, Вараждин, Сисак, Приједор, Ливно, Брач, Хвар, Корчула	17,50	17,59	18,08	18,16
Марибор , Птуј, Ормож, Крапина, Загреб, Дрвар, Книн , Сплит, Вис	17,52	18,01	18,10	18,18
Словен Градец, Рогашка Слатина, Цеље, Карловац, Слуњ, Бихаћ	17,54	18,03	18,12	18,20
Дравоград, Межица, Зидани Мост, Госпић, Паг, Задар, Дуги Оток, Биоград на Мору	17,56	18,05	18,14	18,22
Крањ, Љубљана , Постојна, Ријека , Цриквеница, Крк, Раб, Црес, Лошињ	17,58	18,07	18,16	18,24
Крањска Гора, Јесенице	18,00	18,09	18,18	18,26
Горица, Копер, Ровињ, Пула	18,02	18,11	18,20	18,28

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

Ако се прелази на летње време додати 1 сат.